

LidercFény

amatőr kulturális folyóirat

www.lidercfeny.hu

IX. évfolyam, 3. szám, 2015. március

Nyakonöntött Próbagoblín Szolgáltatóház melléklettel!

E havi számunk alkotói:
Maggoth, Zspider, bel corma,
Dawn Bat, Milton Gray,
Johnny Silver, HomoErgaster,
dokesz, Lir Morlan, angyalka146,
Kétvirág, Tordai Gábor, macika,
Csillangó

Tartalom

BREKING NYÚSZ

- SpiritArt könyvmegjelenés3.
Írnom kell! - A megálló - pályázat3.

NOVELLÁK

- Tiltott gümölcs /Maggoth/4.
Azoka zöld szemek /Zspider/4.
Nincs mitől félned /bel corma/5.
Esti harangszó /Dawn Bat/6.
Mezőföldi történetek
- Felperzselt föld /Milton Gray/7.
Az ön legjobb barátja /Johnny Silver/9.
Magna Mater
- 4. befejező rész /HomoErgaster/14.

A NYAKONÖNTÖTT PRÓBAGOBLIN

SZOLGÁLTATÓHÁZ AJÁNLÁSÁVAL

- Túlvilág-Kaszinó /Dokesz/12.

VERSEK

- Dorchadas krónikák
- Ébredés /Lir Morlan/19.
Érzetek /angyalka146/19.
Ég alatt, Hegy mögött /Kévirág/19.
A múlt poharába /Tordai Gábor/19.
Valaha /macika/19.
A lét hétfője /Csillangó/19.

KÖNYVAJÁNLÓ

- Arthur C. Clarke: 2001. Űrodisszeia20.
Jean Ray: Kárhozott istenek20.

A hónap képe:

A Galileo elhalad az Io mellett,
háttérben a Jupiter (fantáziarajz)

NE CSAK OLVASS!

Lidércfény
Online
kulturális magazin

Lidércfény rádió 0. kísérleti adás
Téma: Rejtő Jenő munkássága

Előadó:
Poszler György
Közreműködnek:
Túri András,
Bognár Zsolt

YouTube csatornánk
időről-időre újabb tartalmakkal bővül!

Hanganyagaink
a Lidércfény Rádió, illetve
a Rádió 451 lejátszási listákon,
videóink a Lidércfény TV
lejátszási listán érhetőek el,
a LidercfenyHQ csatornán!

IMPRESSZUM:

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat

IX. évfolyam. 3. szám, 2015. március

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin

Borító: Fred Gambino: Titans Sky

Felelős és tördelőszerkesztő:

Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztő:

Török Viktor (Kapitány)

Olvasószerkesztő:

Túri András (Homoergaster)

Elérhetőségek:

lidercfeny@sentesinfo.hu • www.lidercfeny.hu

Nyomdai munka: SZVSZ Kft. nyomdaüzeme

6600 Szentés, Petőfi u. 1.

Lidércfény TV

TERMINATOR

Stúdióbeszélgetés a filmekről és a korabeli élményekről.

2014. október 24.

Brekking Nyúsz, avagy hírek innen-onnan

SpiritArt

Hamarosan...

Sren Tilesh, Mészáros András, Hertelendy Anna, Czinkóczi Krisztina, Roah, Kelvin, Vass Sándor, Bloody Dora, Novák Gábor, Gaura Ágnes, Tallódi Julianna, Tim Morgan, Őszi Alíz, Kristálysólyom, I. M. Brod, George Colt, Sütiszörny, Mickey Long, Randolph Cain, Smilezolika, Szilágyi Heléna, Vihartáncos, Lylia Bloom, Andy Baron, Veréb Ani, Mab Tee, Hantos Norbert, Patrick J. Morrison, Keller Ilka, Végh-Bodor István, Bökös Borbála, Ádám J. Gergo (Narin), Esvy, Cyrus Livingstone, Puska Veronika, Bartos Zsuzsa, Nagy Tamás (Beren), Angel Lilith, Kapitány, Jimmy Cartwright, Pusztai Andrea, S. M. Kinda, Damien Grove, B. Kósa Katalin, Simon Zoltán, Rozsonits Judit, Máté Vera, Nyíri Eszter Stiga, Jurman Henrietta Aby, Craz

Írnom kell!

A megálló - pályázat

A következő pályázatunknak nem témája lesz, hanem instrukció alapján kell megírni a maximum 2.500 szavas történetet. A szituáció: Emberek állnak a buszmegállóban és a buszra várnak. Arra kérünk titeket, hogy a lehető leghűbben mutassátok ezt meg nekünk. A buszmegálló lehet nagy- vagy kisvárosban, faluban, főút mellett.

Téma: Az adott instrukció alapján megírni a történetet

Nevezési díj: nincs.

Stílusbeli megkötés: nincs

Terjedelem: minimum 1 000, maximum 2 500 szó. (kb. 1 - 3 A/4-es oldal, 12-es Times New Roman betűtípussal. Kérjük, hogy a szavak mennyisége a megadott értékek között legyenek! A túl rövid, vagy túl hosszú novellák nem vesznek részt a pályázaton.)
Formátum: *.doc, *.docx, *.pdf, *.rtf, *.odt.

A zsűri és a mi munkánkat is megkönnyítitek, ha a dokumentum formázását az alábbiak szerint állítjátok be és úgy külditek el nekünk. (Formázás, ha már írnom kell)

Beküldési cím: irnomkell@gmail.com.

Határidő: 2015.07.02. Csütörtök éjféli.

Az olyan alkotásokat, amelyek nem igazodnak a pályázat témájához, a zsűri, külön kérésre értékeli, de a pályázatból automatikusan kizárásra kerülnek. Amennyiben a zsűritől megfelelő értékelést kap, akkor az ~Írnom kell~ blogon megjelentetheti.

Minden stílusból várjuk a novellákat, indokolt esetben több stílusban is hirdetünk nyerteseket.

Pályázni csak olyan novellával lehet, ami még nem jelent meg nyomtatásban, sem e-book-ban és nem indult más pályázaton. (Saját blogon való megjelenés nem akadály.)

Első sorban amatőr írók műveit várjuk, de nem zárjuk ki azokat sem, akiknek már jelentek meg írásai nyomtatásban.

A tisztességes verseny érdekében kérjük, hogy akik már kiadott műveikkel büszkélkednek, azok jelezzék ezt. Megfelelő létszám esetén külön kategóriát képeznek, és innen is nyertest választunk.

Egy pályázó maximum két művel pályázhat.

Az e-mail-ben kérjük megadni :

- a szerző polgári nevét,
- ha van, akkor az írói nevét is

A dokumentum címében kérjük feltüntetni az:

- író nevét (vagy álnévét)
- mű címét
- a választott mű számát

pl.: Kiss-Emőke-Mű-címe-2.doc

Az ~Írnom kell~ blog visszajelzést küld a pályázatra leadott alkotás beérkezését követő néhány napon belül, hogy az megfelelt vagy sem a pályázat feltételeinek, így lehetőséget biztosítva, hogy még időben megfelelő alkotás kerüljön beküldésre. Ezért soha ne az utolsó pillanatban küldje be, hanem legalább két nappal a határidő lejárta előtt.

A legjobb pályaművekből az év végén e-könyvet készítünk.

Most jön az apró betűs rész :-)

A pályázók novellájuk beküldésével hozzájárulnak, hogy azokat akár a blogon, akár e-book-ban megjelentessük, ezért semmiféle juttatásra, honoráriumra nem tarthatnak igényt. Az ~Írnom kell~ blog non-profit kezdeményezés, bármilyen, általa eszközölt megjelentetésből anyagi haszna nem származik

Maggoth

Tiltott gyümölcs

Reggel arra ébredt, hogy ismét rátört a kínzó vágy. Elöntötte az önutálat, jól tudta, nem ez az igazi életfeladata. Biztosan nem azért született, hogy bárminek is a rabjává váljon. Fontos és nagy dolgokat kellene tennie ahelyett, hogy esetlenül, szögletes mozgású betörőként végigjósoljon a folyosón, vigyázva, nehogy felébressze a ház asszonyát, aki mélyen alszik a hálószobában.

Tisztában volt vele, hogy ez egy örült, holo-vígjátékba illő jelenet, de egyszerűen nem tudott ellenállni a kísértésnek. Aggályosan ügyelt minden mozdulatára, nem akart semmit sem leverni, míg a céljához ér.

A kamrához vezető utat mindenféle anakronisztikus kacat szegélyezte: afrikai maszkok, maja termékenységi jelképek, hatalmas vázák és ízléstelen szobrok tették akadálypályává a terepet. A filigrán alkatú Mrs. Maisie a mániákus gyűjtők sorába tartozott. Lakókörnyezete avított holmikát kínáló bolhapiacra emlékeztetett; otthona régimódiságát kihangsúlyozta egy olyan, a többség számára haszontalannak számító helyiség megléte, mint a spájz. A társadalom átlagos tagjai 2045-ben többnyire már virtuális bútorokkal rendezték be a házukat, és kvantumterekben tárolták a holmijukat. Mrs. Maisie elszánt konzervatív volt, és csak az áthatolhatatlan magány készítette rá, hogy nyitni próbáljon a szép új világ technológiai csodái felé.

Ahogy a kamra felé igyekezett, egy embermagas velencei tükör mellett is elhaladt, de rá sem pillantott csillogó felszínére, mert úgy érezte, menten belehalna a szégyenkezésbe, ha viszontlátná saját magát, amint épp rosszban sántikál. Önvizsgálat helyett inkább zajtalanul továbbshant, noha a légies könnyedség meglehetősen távol állt a fizikai adottságaitól. Minél közelebb ért az áhított ajtóhoz, annál jobban fojtogatta az izgalom, belülről jóformán már remegett, hogy újsütetű szenvedélyének hódolhasson.

Érezte, mennyire abszurd az egész helyzet, de semmit sem tehetett ellene. Menthetetlenül függővé vált, mint a boldogság adagjukért remegő nanodrog fogyasztók, akik odaadnák a fél karjukat egy belövésért. Ironikusnak találta, hogy olyasmire van így rágerjedve, amiért egy „normális” kábítószeres a kisujját se mozdítaná, de úgy vélte, mindenkinek akadhat valami gyengéje.

A kamraajtó nesztelenül feltárult, a polcokon takaros oszlopokban sárgabarack darabokkal teli befőttesüvegek sorakoztak. A tetőablakon keresztül tökéletes rálátást nyílt London gravókkal

teli égboltjára és egy kibernetikai cég gigászi ebihalként tovaúszó, holografikus reklámjára, amely a Lampard Konzern érzelemgenerátorral felszerelt androidjait kínálta kipróbálásra.

Nem törődött a külvilággal, figyelmét sokkal inkább lekötötte a kamrában rejtegetett nyalánkságok látványa. Az alsó sorokban tátongott már néhány rés, fájón emlékeztette őt múltbeli botlásainak emlékére. Néhány percig győzködte is magát, hogy jobban tenné, ha ellenállna a kényszerítő vágyaknak, végül mégsem tudott megálljt parancsolni az ösztöneinek. Hevesen megragadta a kiválasztottját, a befőttesüveg fedele fülsértően megcsikordult az ujjai között. Már a zaj sem érdekelte, feltépte a tárolóeszköz tetejét, és merev ajakkal, mohón falni kezdte a kompótot.

Előreugró állkapcsán sárgás lé csordult. Eszelősen zabált, bár ízeket nem érzett. Maga sem értette, miféle megszállottság hajszolta újra meg újra ebbe a beteges viselkedésbe. Talán a tiltott gyümölcs édessége kergette ezekben az egyre gyakoribbá váló perverz, titkos lakomákba.

Mire meghallotta a nő közeledését, elkésett, az ajtó szemrehányó nyikordulással kinyílt mögötte. Az asszony egyetlen szót sem szólt, amikor szembesült vele, hogy ismét rajtakapta, csak vádló arckifejezéssel rámeredt, aztán felindultan kifordult a kamrából.

Ő egy ideig tétován állt, nem tudva, mihez kezdjen, aztán kezében a bűnjellel követte a hálószoba résnyire nyitva maradt ajtajához. Bentől kihallatszott, ahogy Mrs. Maisie fojtott hangon, alig leplezett felháborodással a holón tárgyal valakivel:

- Igen, már megint fülön csíptem a spájzban, ahogy a befőtteket dézsmálta! Ez, kérem, nevetséges! Értem én, hogy érzelemgenerátorral van felszerelve, de ez akkor is túrhetetlen! Mi van, ha torkosság csak a kezdet? Azonnal vigyék innen a nyavalyás gépezetüket!

Mozdulatlanul állt, és az ajtóresen keresztül a felhevülten magyarázó nőt bámulta. Mrs. Maisie csak egy nagyon vékony pongyolát viselt, tökéletes alakja csábítóan átsejtett a könnyű anyagon. Az asszony szavai különös izgatottságot keltettek benne, ahhoz hasonló, amit gyümölcstolvajlás közben érzett. Hagyta kihullani az ujjai közül a befőttesüveget, aztán új keletű vágyakozástól hajtva kitérte a hálószoba ajtaját, és álmatag mosollyal elindult befelé.

Zspíder

Azok a zöld szemek

A délutáni hírekben egy szívrohamban elhunyt hölgyről meséltek, akinek a teste mumifikálódott a vízhiánytól. A nőt kirázta a hideg, de amikor el akart kapcsolni, akkor csengettek. A nő mozgása bizonytalan volt. Apró léptekkel közeledett az ajtóhoz. Narancsosan szőke haját tekergette az ujjai köré és az alsó ajkába harapott, majd mikor megállt, nagy levegőt vett. Egyik keze még kapaszkodott a tincsekbe, de a másik a kilincsré szorult. Szinte kapaszkodott a kilincsbé, ahogy kitérte a bejárati ajtót és a nap fénye beáramlott. A tejfől szőke fiatal férfi vele szemben hófehér ingben és ében nadrágban állt. Borotvált arcán kedves és békés mosollyal köszöntette őt. A szemei élénk zöldek voltak és szinte igézték a megszeppent nőt.

- Szeretnél többet megtudni Zic'sről?

A nő megrezzent. Nem értette, mit mondott a férfi, mintha a névvel egyszerre egy kórusnyi gyermek sűgött volna egy másik nevet.

- Mi? Mit mondtál, kiről van szó?

A fiú békésen megemelte a két keze között markolt fekete bőrbe burkolt könyvet.

- Hát Zic's-ről, a Végtelenről.

Ismételten a férfi nem ezt mondta, de a nő ezt hallotta. Úgy érezte magát, mintha víz alatt lenne, vagy náthás. A hang torzult és minden hang el lett volna fojtva.

- Bejöhettek?

A férfi kérdezett, de a nő kijelentést hallott. Kezeit az oldalához szorította, és ismét a hajával kezdett babrálni. Félve lehajtotta a fejét, miközben hátrébb lépett. Nem akarta beengedni, de olyan furcsán érezte magát. Gyengén, szinte betegen. Akaratlanul hátrált a lakásba és ült le a konyhaasztali székre a kis kétszobás lakásában.

- Valószínűleg már hallott a Végtelenről, akinek a lelkünk nem több, mint pára a testén.

A nő szédelegve fogta a fejét.

- A kiról? Mit mond?

- A megváltónkról, aki életét adta...

- Nem. Nem ezt mondta az előbb.

- Hadd idézek egy passzust a nyolc szemű könyvből.

A nő megpróbált felállni, de csak az asztalnak támaszkodva remegő lábakkal nyúlta a túl távol álló a férfi felé.

- Hagyja... abba. Ki maga? Mit csinál... velem?

- Helyes. Tudod, hogy fel kell állni, mikor az ezer lélekből szőtt könyvből idéznek.

Nem ezt hallotta ismételt. Nem. Szent Könyvet mondtak, mégis miért érti mindezt félre?

- Víz... - nyögte a nő. - Kiszáradtam.

Ahogy lassan, esetlenül lépkedett a csap felé, a férfi pedig olvasni kezdett.

- „S’ lőn. A setétség eljöv. Ő, ki Végtelen, lehozá. Ez mindet elnyelé.”

A lány látta, hogy a fény lassan eltűnik. Kint a nap felhők ölelésébe rejtőzött. Bent a lámpák világossága fakulni kezdett.

- „Mer mik vagyunk az étek, a pára, mi frissen tartja az Végtelent. Ki világok köz terjed. Kiválasztottjait díszként megtartja, de ti hitetlenek...”

A csapból apró pókok kezdtek kiömleni. Pár zuhanás helyett már kapaszkodtak fel a csapon, míg a többi az edényeken próbát feljebb jutni. A nő sikoltva ugrott hátra. A földre ült és négy végtagjával lökte magát messzebb és messzebb. A férfira nézett, akinek ingujjából, gallérja mögül és a könyvéből másztak ki.

- „De ti hitetlenek, ti setétségbe veszték. Érezni fogjátok a Végtelen harapását és látni az örökké világító nyolc zöld szemet.”

A könyvet becsukta és a világ helyre állt. A pókok eltűntek. Sőt a mosogatóból víz ömlött ki, mert csordultig volt. A férfi megfordult és kisétált. A nő csak akkor állt fel, amikor megérezte a hideg csapvizet az ujjai alatt. Gyorsan elzárta a csapot, majd szinte feldoklóan nagy levegőkért kapkodva berohant a szobájába.

Behúzta a függönyöket, mire becsapódott mögötte a szobaajtó. Sikoltva fordult oda, de a szobát elnyelte a sötétség. Csak pár apró fény maradt. A dvd lejátszó lámpája, a tévéé, a laptop két apró ledje, a hangfalé, a telefoné, a reggel lemerült óráé. A teljes feketeségben csak ezek a fények, mint szemek... és mind zöld. A nő az ajtó felé indult páni félelemben, majd rájött, ez csak hét. A kilincset érintve úgy érezte, mintha apró lábak lépnének a karjára. Hatalmasat sikoltva rázta meg a kezét, de mivel így befordult a szobába, ismét látta a hét zöld fényt, majd egy nyolcadik nyílt meg a falon. Egy zöld szem. A nyolc szem ekkor felé fordult.

A férfi unatkozva a laptopján nézte a híreket. Egyre több oldal emlékeztette a rendszeres vízfogyasztásra, mert túl sok kiszáradástól mumifikálódott tetet találtak. Utoljára egy középkorú nőét. Már pont nyúlt volna a flakonért, mikor meghallotta a kapu csengőt. Az ajtóban egy tejfől szőke férfi állt fehér ingben és fekete nadrágban. Zöld szemei szinte felvillantak a déli fényben.

- Helló! Szeretnél többet megtudni...

Nincs mitől félned!

bel corma

- Félek... - suttogta Jázmin erőtlén hangon. Ahogy felemelte a kezét, láncai megcsörrentek, a penészes cella túlsó sarkában motozó patkány pedig visítva surrant ki a rácsok között.

- Mitől félsz?

A lány nem felelt azonnal. Távolba révedő szemei megcsodálták a férfi tiszta, fehér fényt árasztó testét és egy pillanatra látni vélte a vállalai fölött szétterülő, aranyló energiaörvényt. Az idegen fel-sóhajtott és a testéből áradó fény ragyogása megszeliült.

- Hajnalban megégetnek. Én szeretném hinni...

- Hogy van valami odaát?

A fogoly szomorúan lehajtotta a fejét. Egy ideig nem szólt, csak halk zokogása törte meg a fojtogató csendet. Amikor felnézett, tekintetében már újra ott pislákol a remény halovány lángja.

- Mondd, létezik megváltás? Létezik... Isten?

- Rajta kívül nincs más... Ott van mindenben és mindenkinben... benned is!

A lány tétován, ám elutasítóan intett. Hangja elcsuklott, ahogy a belé nevelt dogmákba kapaszkodva igyekezett összeszedni szétthulló gondolatait:

- Ez szentségtörés! Miért kínzol zavaros kérdésekkel? Egyáltalán... ki vagy te és mit akarsz tőlem?!

- A lelked mélyén már tudod a választ... mindig is tudtad! Ismersz engem, a kérdés csak az, hogy önmagad tiszta forrására is képes vagy-e visszaemlékezni?

A rab lehunyta szemét és forró halántékát a rácsnak döntötte. A hideg vas bársonyosan fájó érintése lecsillapította háborgó gondolatait. Hangja csöndessé szelidült, amikor megszólalt:

- Imáim közben érzem őt... Olyankor nem vagyok magányos.

- Soha nem voltál egyedül, csak azt felejtetted el, honnan jöttél!

- Gyűlölöm őket!

- Az inkvizitorokat?

- Mocskos féreg mindahány!!!

A lény felállt és odasétált Jázminhoz. Lehajolt hozzá és könnyedén végigsimított annak verejtékező homlokán.

- Ők pontosan ugyanolyanok, mint te. Mind egyek vagytok...

- Hogy mondhatasz ilyet?! - a halálraítélt arca eltorzult a fájdalom zokogástól. - Soha nem bocsátok meg nekik! Nem kérheted ezt tőlem!

- Pedig pontosan ezt kell tenned. Ők is a testvéreid, csak... túl vastag még a szemükre boruló fátyol. Nem gonoszak, csak tudatlanok, így nem érzik a tetteik súlyát... Nem látják a következményeket!

- Ettől most jobban kellene éreznem magam? - az ifjú hangja keserűen reccsent.

- Már születésed előtt eldöntötted... Tudtad, hogy ez történik majd veled, ők pedig tiszteletben tartották a kérésedet. Nem kárhoztathatod őket ezért!

Jázmin fájdalmasan felkacagott, majd kisímitotta az arcából csapzott, összetapadt hajfürtjeit.

- A test olyan, mint egy ruha - fűzte tovább gondolatait az idegen. - Előbb-utóbb elkopik, és akkor leveted majd. Hirtelen hangnemet váltott és a lánynak szegezte a kérdést. - Szerinted aranyat, vagy bármilyen más kincset magaddal vihetsz... oda?

A rab vállalai megereszkedtek, majd halkan felsőhajtott és megrázta a fejét. Nagy sokára szólalt csak meg halkan, szinte sutogva:

- Mi az, ami igazán fontos?

A férfi elmosolyodott és gyöngéden megérintette a kormos arcot.

- Hasznos tudás, jóézés és szeretet... Ezek a legfontosabb dolgok a világon, bár az utolsó különösen közel áll a szívemhez!

- Fájni fog?

- A halál?

- Igen...

- Hogyha visszaemlékszel rá... Ha elhiszed, hogy egy vagy veled és tiéd az ereje, akkor uralhatod a kínokat is - mondta halkán. Láta a másik tipródását, ezért meglágyította a hangját és sietve hozzátette még: - Ne aggódj, nem fog sokáig tartani!

A fogoly a cella falának támasztotta a fejét, szemét pedig fáradtan lehunyta. Arcán lassan kisimultak a feszültség szülte ráncok. Az idegen tűnődve nézte a szabályos vonásokat, majd újra megérintette a lágy ívű homlokot.

Jázmin már mélyen aludt, amikor a lény áttetsző teste feloldódott a cella homályában...

Dawn Bat

Esti harangszó

Mindennap hajnali öt órakor, pontban öt órakor már ott állt a kis bódéja előtt a Főtéren található park bal oldalán. Ahogy megszólalt a szemben lévő templom nagyharangja, már nyílt is a bódéajtaja. Mielőtt belépett, erőteljesen beletörölte cipője talpát a lábtörőbe, nem sietett, rengeteg ideje volt még a hivatalos órarend szerinti nyitáshoz. De ezt minden hajnalban már huszonöt éve így csinálta: ajtónyitás, lábtörés és abban a pillanatban felkapcsolta a villanyt is. Majd a sarokban álló seprű után nyúlt, egy szem por-piszok nem volt a földön, de ő még is ezt tette... sepregetett.

Nem volt nagy a bódé, csak az volt benne, amire szüksége volt: egy kisebb íróasztal, pici szekrény polcokkal és egy szék, ja, és egy nagyon öreg Szokol rádió.

Visszatérve a reggeli tevékenységhez, sepregetés után portörölés és az ablakot törölte meg, miután elkészült, körbenézett kicsiny birodalmában... pödrött fehér bajusz megrándult, szemét hunyorította és egy meglegedett huncut mosoly ült ki az arcára. Furcsa morgás hallatszott, mormolás féleség:

- Így már jó - odalépett az asztalkához, határozott mozdulattal hátrahúzta a széket, leült.

Pár pillanat telt el így, s közben a szemközti templom kertjében figyelte a tiszteletest, aki egypár szálrózsát, vöröset, metszett le s ott helyben vázába tette. Tekintetük találkozott, bár soha nem beszéltek egymással, de tudták abban a kicsiny időtöredékben, hogy mennyire is ismerik egymást. Huszonöt éves furcsa barátság állt már a hátuk mögött.

Megint egy morgás féleség hallatszott:

- Jó reggelt, "vén csuhás"! Imádkozz lelkemért!

Valószínű a tiszteletes is jó reggelt kívánhatott, mert mozgott a szája és utána keresztet vetett.

Bekapcsolta a rádiót. Mindig ugyanaz az adó ment, klasszikus zeneadó: Vivaldi, Mozart, Chopin és a többiek, rajongott értük. Szabad idejében hegedült és a műveiből játszott. Már is jobban érezte magát, ahogy meghallotta Beethoven 9 szimfóniáját. Kihúzta az asztalka fiókját s kivett egy füzetet, írószert, szépen katonás rendben kirakta a busz- és villamosjegy tömböket. Mire

mindezekkel készen lett, fel is tűntek az első emberek a Téren s távolról hallani lehetett a közeledő villamos halk zakatolását. Ott ült kackiás bajuszával, tiszta, élére vasalt egyenruhájában s a végtelenül kedves mosolyával az arcán... várt, várta az első vevőket.

- Reggelt, egy villamos jegyet kérek - törte meg Vivaldi kellemes dallamát.

- Jó reggelt, uram, remélem, jól van s kellemes lesz a napja! Tessék a jegy!

És ez így ment zárásig. Akárhogy szóltak hozzá, mindig megkérdezte: Jól van, ura... Hölgyem, csodálatos a frizurája... Kis öreg, ma vigyél haza jó jegyet, és ehhez hasonlókat mondott a vásárlóknak.

Mindenkivel figyelmes volt, ismerte az embereket... De egyik nap feljelentés érkezett a főnökeihez, ugyanis gorombán rá kiáltott egy hölgyre, aki a férjével az egyik buszjáratra akart jegyet venni. Nem is értette a főnöke, hogy mit jelentsen ez, ezért azonnal kiment a jegyáruhoz, de mire odaért, nem volt kivel beszéljen...

A Főtérre nagy szirénázással megérkezett a mentőkocsi, de sajnos az öregemberen nem tudtak segíteni, agyvérzés... Meghalt.

A jelentésben, ami a főnöke asztalán hevert, majd egy fiók mélyére s feledésbe is merült, ez állt:

"... hangos és erélyes szóval illetve XY nevű hölgyet, aki jegyet óhajtott vásárolni, majd kinyúlt az ablakon és megragadta a hölgy ruháját, rángatni kezdte, kidülledt szemekkel nézett rá s a következőt mondta:

- Az Ördög vigyen el, hívjad már!"

A szemtanuk szerint kérte a hölgyet s annak férjét, hogy hívják ki a mentőt, mert nagyon rosszul van, de ezt nem hallották, csak a fent leírt megjegyzést. Ezért jelentették fel...

Zúg a Főtér a templom nagyharangjától, búcsúzik a „vén csuhás” barátjától...

Mezőföldi történetek - Felperzselt föld

Milton Gray

A paradís levegő megtörte ugyan a nap fényét, de az aszálytól száradt föld természetes repedéseiből előmászó hangyák szomjazva, reményvesztetten bolyongtak a megsárgult fűszálak között. Egy ernyedten csüngő, halványlila harangvirág alatt színét veszített, megfakult levélen katicabogár pihegett. Néha széttárta szárnyait, mintha repülni készülné, aztán felhagyva a próbálkozással, inkább leereszkedett a száron, és egy erdei szamóca hernyórágta levelén tovább haladva lemászott az erdőszéli fák árnyékában heverő Muhar kézfejére.

A manó oldalára fordulva, aprókat horkantva aludt a fűben. Izzadság csepp gördült le homlokán, halántékához érve kövér fénylő gyöngyö duzzadt, majd alá hullt. Szempillái néha megrezdültek, karjának apró rángásai és egyre szaporább légzése álmának közeledő végét jelezték. Szája szegletében aprócska gödör jelent meg, orrlyukai kitágultak, majd nagyot szusszanva a hátára fordult. A fák lombjai között áthatoló fényugártól hunyorogva nyitotta ki szemeit. Kábultan szemlélte az ég pasztell kék színét, s csak akkor vette észre a fák lombkoronája fölött átkúszó, alig látható halványszürke felhőfoszlányt, amikor az a nap elé ért. Valamiféle furcsa, megmagyarázhatatlan nyugtalanság kerítette hatalmába. Hirtelen mozdulattal felült, felhúzta lábait, átkarolta térdeit és lassan körülnézett. Ekkor vette észre a kézfejen kétségbeesetten kapaszkodó bogárkát.

- Nocsak, nocsak! Nem találtál magadnak jobb helyet? Szerencséd, hogy nem feküdtem rád!

- Szerencsém? Hát persze! Szerencsém! - válaszolta méltatlankodva a katica. - Végig hemperegsz itt, letarolod a fél mezőt és nekem meg szerencsém, hogy engem nem. Nézz körül, mit csináltál, te melák!

- Ugyan, Pöttyöske! Az a fű már megdőlt előtte, én csak ráfeküdtem. A hajnali harmattól majd életre kel és felegyenesedik.

- Igen! Ha szerencséje lesz. Mint nekem! Lehet, még ugrálni is fog örömeben!

- Ne zsörtölődj már, hiszen nem történt semmi baj. De mondd csak! Mit kerestél a kezemen?

- A harangvirág szárán pihentem, amikor észrevettem a bokor alatt matató testvéreimet. Először át akartam repülni hozzá, de meggondoltam magam. Nagy a hőség, jobb lesz, ha árnyékban megyek. Alig indultam el, hirtelen nekilódult velem a világ, győztem kapaszkodni. Az előbb már földközelen voltam, most meg madártávlatból nézhetem megint a tájat! Azt sem tudtam, hogy mi történik velem, és akkor te közölte, hogy szerencsém van. Hurrá!

- Kérlek! Ne haragudj, tényleg nem akartam bajt okozni! Ott van még a testvéred? Látod?

- Igen, ott van. Valamivel arrébb, de ott van.

- Akkor menj utadra, barátom!

Ujja hegyét a pöttyös szárnyú elé tartotta, s az feltipegett rá. Aztán karját a bokor tövéhez nyújtotta, és megvárta, míg a bogárka komótosan leereszkedik az avarra és eltűnik a fűszálak között.

Hirtelen támadt szellő lengette meg a gyalogösvény kanyarulatában álló terebélyes tölgyfa ágait.

- Nyugati szél ilyenkor? - csodálkozott meglepetten Muhar, mert a tikkadt nyári napok e szakában ez bizony ritkaságnak számított erre felé.

Felnézett az égre, ahol újabb halvány felhőfoszlányok bukkant

fel. Az iménti nyugtalansága is nőni kezdett. Felállt és kísértalt a rét közepére. A hegyek felől, amerre sűrű erdő borította a tájat, újabb és újabb felhőpamacsok érkeztek. Feszülten figyelt, majd lassan töltte meg tüdejét, mély levegőt vett. A rét virágainak és növényeinek a füledt nyári levegőben terjengő illatai között észrevett valami mást is. Ismét felnézett az égre.

- Ezek nem felhők! Ez füst! - nyögött fel ijedten. - Valahol tűz van.

Átszaladt a rét túlsó sarkában álló, égig érő, egyenes törzsű bükkfához és felmászott rá, ameddig bírta. A tüzet ugyan nem látta, de a hegyek felől, az erdők sűrűjéből, széles sávban az ég felé gomolygó füstoszlopokat fedezett fel. Mire leért a földre, az erdő életre kelt! Szarvasok és őzek tolongtak a rét szélén, orrocskáikkal rémülten szimatolva a levegőbe. Aztán mintha vezényszóra tennék, egyszerre indultak keletre, a folyó felé. Patáik koppanása még akkor is hallatszott, amikor már félúton a mogyoróbokrosnál jártak. Nyúlanya ijedt kölykeit nógatva ugrált ki a gyalogösvényre. S bár máskor ez az emberi láb taposta terület tiltott volt számukra, most a leggyorsabb menekülési utat kínálta. A bodzabokor tövéből róka bukkant elő. A megrémült nyúlcsaládra pillantást sem vetve elrohant mellettük a folyó irányába ő is. Az eget a hegyek felől menekülő madarak hada és kétségbeesett zsvajja töltötte be. Muhar elfutott a gyalogösvény kanyarulatához, és tanácstalanul szemlélte az erdőből előbukkanó, jajveszékelve menekülő állatok csoportjait. A katicabogár szállt el szemei előtt, és sűrű szárnycsapások közepette rövid időre megállt a levegőben.

- Mini manó! Jó lesz, ha szeded a lábaidat te is. Olyan száraz az avar és a föld, hogy a tűz mindjárt ideér. Egy szarvasbogár az előbb jött onnan, azt mesélte, hogy félelmetes a pusztítás, amit a lángok végeznek. A ganajtúrónak meg elment az esze, mert az élete helyett az ott hagyott gömböce miatt aggódik! De hát mit mesélgetek itt neked, amikor elég a bajom nekem is. Ég veled, Muhar!

- Sok szerencséd! Majd a folyón túl találkozhatunk - intett utána a manó.

- Úgy legyen! - válaszolt a katica egy pillanatra visszafordulva, aztán felemelkedett és eltűnt a lombkorona fölött.

Hirtelen csend támadt. Muhar lélegzetét visszafojtva feszülten figyelt. A következő pillanatban füstpamacsok rontottak ki az erdő sűrűjéből. A manó szemei megteltek könnyel, és orrát az égő avar savanykás, orrfacsaró bűze marta. A lángokat ugyan nem látta, de egyre közelebről hallotta a tűz ropogását. Sarkon fordult és futva indult a folyó felé. A rét végében azonban megtorpant. Az ösvénytől alig egy méternyire, méltósággteljesen pompázott Csillagfűrt, a rét hercegnője.

- Virágom! Hercegnőm! Itt a világvége! A tűz nemsokára ideér és felemészti mindent! Elviszlek magammal a folyón túlra, biztonságos helyre! - kiáltotta a virágnak és a zsebéből előkapott bicskáját kinyitva megindult Csillagfűrt felé.

- Megőrléte? Mit akarsz? - sikoltott fel kétségbeesetten a virág.

- Megmenteni! - torpant meg döbbsenten a manó.

- Le akarod vágni a virágomat? De hiszen akkor az estét sem érem meg! Elhervadok, mielőtt lemegy a nap.

- Dehogyan akarom levágni a virágodat! Szárad körül körbevágom a földet és azzal együtt viszlek biztonságosabb helyre.

- És ugyan miért tennéd, Muhar? - kérdezte gyanakvással a hangjában Csillagfűrt. - Elvinnél olyan helyre, ahol csak te

láthatsz, vagy mások is, de csak akkor, ha te megengeded nekik! Ki akarsz sajátítani, birtokolni akarsz, hogy én, a rét legszebb virága csak neked pompázzak!

- Ugyan már, hercegnőm! Miket beszélsz? Elviszlek túl a folyón, ahova nem ér el a tűz. Aztán ott, ahol neked tetszik, helyet csinállok a földben és gyökereiddel, e földdarabkával elültetlek.

- Muhar! Nézz rám! Nézz a Csillagfürt szirmaim közé! Ez itt az én földem, az én virágom, az én világom. Én itt vagyok Csillagfürt. Idegen földben, idegen szélben, ismeretlen növények között a legszebb ruhámban is idegen maradok. Ott nem csodálnak, hanem irigyelnek és idegennek tekintenek, aki az ő földjüket bitorolja.

- De Csillagfürt! Mindjárt ide ér a tűz és elpusztít. Akkor nem gyönyörködik többé benned senki! Kérlek! Engedd, hogy magammal vigyelek!

- Nem! Manó! Nem! Menekülj és emlékezz rám olyannak, amilyenek most és mindig láttál! - emelte fel hangját ellentmondást nem tűrően Csillagfürt.

Muhar mégis tett egy lépést felé, hátha megnyhül. A virág azonban ismét felkiáltott.

- Ne tedd! Ha elviszel, mindenkinek elmondom, hogy akaratom ellenére elraboltál. Soha nem fogok virágozni és minden szenvedésemért téged hibáztatlak majd.

- Rendben, Csillagfürt! Nagyon sajnálom!

- Muhar! Kedves kis manóm! Menj, menekülj! S ha egyszer majd visszatérsz, állíts itt nekem emléket!

- Ígérem, hercegnőm! Ígérem... hrrkkkh... - Muhar tüdeje megtelt füsttel, s a köhögés görcse szorította torkát. - Ég veled, Csillagfürt hercegnőm!

Megfordult és nekiiramodott a bodzabokrok mentén húzódó ösvényen. A folyópartig érő erdősáv tövében azonban megállt és visszapillantott. A bükkfa lombkoronájában, amelyről nem rég kémlelte a tájat, már lángok lobogtak és a rétet gomolygó füst borította be. A szél hirtelen feltámadt, s a milliányi apró izzó parázsból felhőkig érő tűz tölcser keletkezett. A manó szedte a lábát, ahogy csak bírta, de a pokol tűzszekere egyre közelebb és közelebb kavargott hozzá. Utolsó erejét összeszedve rohant tovább.

A bozótos ágai szétnyíltak, mély szakadék tátongott alatta, s lent a folyó moszat zöld vize örvénylett. A zuhanást már nem is érezte. Hatalmasat csobbanva nyelték el a hullámok. Egy víz alatti örvény elkapta, megforgatta és nekilökte egy sziklának. Az ütéstől feleszmélt, elrúgta magát a kötől és erőteljes karcsapásokkal húzott a felszín felé. Az utolsó pillanatban dugta ki fejét a vízből, ám egy gonoszodó hullám váratlanul arcába csapott. Hátára fordult és köhögve, öklendezve úszott tovább egy darabig. A víz mohával borított fatörzset sodort néhány méterre tőle. Odaúszott és felkapaszkodott rá. Visszapillantott a sziklaszirt irányába, ahonnan a vízbe vetette magát. A tűzörvény még ott táncolt a folyó felett, de lejjebb és lejjebb ereszkedett, míg nem elnyelték a hullámok fodrozódó habjai. Lassan megnyugodott, zihálása is alább hagyott. Ekkor vette észre a fatörzs tulsó végén lapuló sündisznót, és a valamivel arrébb kétségbeesetten kapaszkodó kicsiny pockot.

- Surd! Muppi! Ti hogy kerültök ide?

- Szerinted? Hát úgy, mint te! Jött a tűz és ugranom kellett - válaszolt a pocok.

- Én meg rosszkor voltam rossz helyen. A víz éppen alá sodort! - nyögte kimerültségtől alig hallhatóan a sün.

- Muhar! Beléd kapaszkodhatok? - könyörgött a pocok.

- Nem bánom, gyere!

Muppi félénken, aprókat tipegve mászott oda a manóhoz, aki a vállára emelte.

- Itt jó lesz?

- Aha! De be ne ess a vízbe, mert nem tudok úszni.

- Akkor hogy kerültél a fatörzsrre?

- A Surdba kapaszkodtam. Az hozott el eddig a fáig.

- A sün? De hisz szegény alig tud úszni! - ámult el Muhar.

- Mindegy. Az is elég volt, hogy mindketten megmeneküljünk - vont vállat a pocok.

- Surd! Idejössz te is? - fordult a manó a sün felé.

- Nem! Köszönöm. Itt most éppen jó helyen vagyok! - nézett a pocokra szemrehányóan a sün.

A folyó sodrása csendesedett és lassan az örvények is elmaradtak. A nap már a hegyek fölé ért, és az árnyak hosszúra nyúltak, amikor e kicsinyke úszó sziget egy homokpadon végre partot ért. Muhar leemelte és óvatosan egy fűcsomó közepébe helyezte a vállán fáradtan szundító kis pockot, s hogy fel ne ébressze, lábujjhegyen néhány méterrel odébb tipegett. A sün ekkor farolt le a fatörzsről, s amikor érezte a talajt lábai alatt, eldőlt, hátára fordult és nagyot nyújtózott. A manó búcsút intett és elindult lefelé a folyó mentén.

Leszállt az est és a táj is elcsendesedett már, amikor egy lapos sziklapadhoz ért. Lekapta az ingét, a nap sugaraitól átmelegedett kőre terítette és háttal ráfeküdt. Kinyújtotta fáradtságtól remegő lábait és kezeit a tarkója alatt összekulcsolva nézte az égen vibráló milliányi csillagot. Gondolatai a felperzselt erdön és réten jártak. Csillagfürt kecses alakja hajladozott a gomolygó ködszerű füstben, paták dübörgése és madarak riadt visítása visszhangzott fülében. A felkelő Hold fénye megsimogatta arcát, s a fáradt nap fájó emlékeit feloldó, álmok nélküli mély alvásba ringatta.

Borzongás járta át testét, amikor felébredt. A levegő lehült és az ég alja már pirkadt. A part menti fövényen túl, a félhomályban sötét sávként húzódó erdő felől madarak hajnali énekét hozta a szél. Felállt, magára vette ingét és elindult a hangok irányába. Az erdőszéli bozótos mentén baktatott lefelé, míg nem egy vadak járta ösvényhez ért. A bozótos lombfüggönye suhogva zárult be mögötte.

A nyár hevét felváltotta az ős, s az esőt követő szivárvány színeivel festette be a tájat. Telt-múlt az idő, a fák lombjukat veszítve hajladoztak az egyre dermesztőbb szélben, míg nem vastag hótakaró alatt téli álomba merült e világ. A nap egyre erősödő fénye azonban nemsokára virágözönnel borította be a tájat. A vad-cseresznyefa fehér szirmok köntössel fedett ágai között méhek döngicséltek, s a tavalyi tűzben megégett fák törzsein zöldellő hajtások nyújtózkodtak a nap felé. Az áprilisi esőktől áztatott föld elnyelte a múlt hamuját, s a rétek frissen sarjadó fűvét a visszatért özek és szarvasok önfeledten ropogtatták. A hegyeken és a völgyeken az élet pompázott!

Muhar igen csak meglepődött, amikor a rét bejáratához ért. Amerre szeme ellátott, zsenge fű fedte, s az ösvény kanyarulatában álló tölgyfát is zöld lombkorona borította. A túloldalon álló bükkfa csúcsa ugyan oszlopként meredt az ég felé, de rügyek apró hajtásai borították be a megüszkösödött kérgét. A manó átblagott a rét tulsó végébe, oda, ahol utoljára látta Csillagfürtöt, s ahova neki emléket állítani tért vissza, ahogy megígérte. Amint elhaladt a bodzabokor mellett, lábai fölbe gyökereztek.

Csillagfürt ott pompázott, ahol utoljára látta, s most kecsesebb és szebb volt, mint valaha. Odszaladt, letérdelt a virág elé és szirmai simogatva, elcsukló hangon suttogetta.

- Csillagfürt! Hercegnő! Túlélted a tűzvészt?

- Muhar! Kicsi manó! Drága Muhar! De örülök, hogy látlak! - hajladozott Csillagfürt.

- Mesélj, hercegnőm! Mi történt, miután elszaladtam? - kérte a manó Csillagfürtöt.

- Igen, a tűz ideért! Megperzselte, elégette virágomat, a száramat, de gyökeremet a földem, az én földem védte. S mire a tűz heve azt is felégette volna, megérkeztek a felhők és eső oltotta el a lángokat. Tudod, kicsi manó, nagyon fájt. Mindent, ami szép volt, mindent, amiért csodáltak, amiért szerettek, elpusztított a tűz. Nem maradt más belőlem, csak a gyökereim, melyeket a föld eltakarta, a hó befedett. A tavaszi nap sugarának melege azonban életre keltett. Gyökeremből táplálkozott a remény, korábbi életem sejteibe rejtett emlékei, a száram rugalmassága, kecsessége, virágaim szirmainak színei, formái, illatai mind ott sorakoztak a gyökerem emléktárában.

- Ez nagyszerű, Csillagfürt! Nagyszerű! De te most még szebb vagy, mint valaha, s ez nem lehetett gyökered emlékképe - nézett

elgondolkodva Csillagfürt pompázatos virágjára a manó.

- Muhar! Kedves Muhar! Tudtam, hogy visszatérsz. Bíztam benned, mert szavad adtad. Vártalak, oly nagyon vártalak és oly nagyon akartam, hogy megint örömöd leld virágomban, hogy ettől szirmaim egyre dúsabbak, egyre színesebbek lettek, száram még kecsesebbé, leveleim még fénylőbbé váltak. A remény és a bizalom tettek még szebbé, Muhar. Tényleg tetszem?

- Csodállak, Csillagfürt! Gyönyörű vagy, a rét legszebb virága!

- Köszönöm, kicsi manóm!

Muhar hanyatt feküdt a fűben, fejét Csillagvirág szárához hajította, és elmélázva nézte a fölötté lengedező virágot. Pillantása átsuhant a színpompás szíromkoszorún, át a magasban keringő zsákmányra vadászó héján, és megakadt a nap felé kúsó halványzürke fátyolfelhőn. Orrlyukai kitágultak, tüdeje megtelt a nyári virágok illatának elegyével. Hosszan tartotta bent a levegőt, míg megnyugodva lassan kieresztette. Lehunyta szemeit, s míg a rét virágainak porát gyűjtő bogarak zengését hallgatta, a keletről érkező szellő könnyű álmodot lehelt szemeire. Csak az éppen arra járó katica láthatta, amint Csillagfürt virágának szirmán aprócska könnyecsepp keletkezett, csillogó gyönggyé duzzadt és aláhullt az alvó Muhar ajkára.

Az Ön legjobb barátja

Johnny Silver

- Jó reggelt, Paul! Az idő hat óra harminc!

A férfi összerendezte a hangra, de nem bírta kinyitni a szemeit. Érezte, ahogy a nyálás párna az arcához nyomódik, érezte saját bűzös szájszagát és az átizzadt ágynemű nyirkos illatát. Mozdulnia kellett volna, ám minden idegszála tiltakozott az ébredés ellen. Próbálta elutasítani az ébrenlétet, szeretett volna visszavergődni a tudattalan álomvilág lassan távolodó ürességébe, azonban a napvédő panelek nyílni kezdtek. Nem ömlött éles fény a szobába, csupán vaskos felhőkön átszüremlő szürkesség nyomult be a helyiségbe, viszont ez is elég volt ahhoz, hogy megkínzott hangot adva átforduljon a másik oldalára és a fejére húzza a takarót.

Érzékelte a mozgást az ágy mellett, csökönyösen igyekezett nem tudomást venni róla. Nem akart megmozdulni, nem akart felkelni, nem akart semmit azon kívül, hogy hagyják békén.

- Paul! Tudom, hogy ébren van! Kérem, ne legyen gyerekes!

A férfi mozdulatlanul feküdt, a takaró pajzsként védelmezte a külvilágtól. Egy célja volt, alatta maradni, ameddig lehet. Szorosan lezárta szemeit, nehogy bármi fény átszivárogon a külvilág felől a meggyötörtén lüktető idegsejtek felé. Szívárvány pillangók rajzoltak a szemhéján belül, azután ijedten rebtentek szertesét egy pillanattal később.

A takaró megmozdult és alattomosan csúszni kezdett az ágy széle felé.

- Takarodj innen! - nyögött fel a férfi, miközben utána kapott, megpróbálta visszaszerezni.

- Tudja, hogy nem tehetem! Kérem, keljen fel, hogy tartani tudjuk a napirendet!

A huzakodás nem tartott sokáig, a takaró megfoghatatlan távoltságba került. Az alatta felgyülemelő kellemes meleg elillant, helyét hűs légáramlat vette át. Paul megborzongott. Soha nem volt képes átvérni úgy a rendszert, hogy az ne csökkentse reggelre a szoba hőmérsékletét tizenhét fokra. Libabőr futott végig a karjától a tarkójáig, olyan érzése támadt, mintha minden egyes szőrszál

önálló életet élne a testének ezen tájain.

Kényszeredetten kinyitotta a szemeit és saját szétzilált arcával találta magát szemközt. Az ágy mellett álló robot fekete arclemezén láthatta kusza haját, tászkás szemeit, lefityvedt ajkait. Nem volt felemelő látvány.

- Takarodj! - mordult fel megint hatástalanul.

- Nem tehetem, Paul! - felelte a fémember, szintetizált hangjához nem társult érzelem.

„George 2.0 Az Ön legjobb barátja” - Hometech Inc. Nem épp egy felemelő reggeli olvasmány, de ez ordított bele a takarosan fehérre festett robot jobb oldaláról Paul arcába. Testes betűkkel, olyan ocsmány lila színben, ami mindenképpen magára vonta a tekintetet. Fekvő testhelyzetből felnézve a robotra Paulnak sokféle érzése volt ezen a reggelen, csak éppen a legjobb barátját nem látta benne. Kifejezetten elege volt a parancsolgató jelenlétéből, ami minden nappal nyomasztóbban hatott rá. Sokszor csak kerülni próbálta a használatát valami veleszületett ellenkezéssel, de máskor olyan gyűlöletet érzett a lerázhatatlan segítő iránt, melyet nemigen tudott titkolni. Ez a reggel rossz volt, a legrosszabb, amit megélt az elmúlt időszakban. Nem érezte magát formában. Agya a szokásosnál is lassabban indult be, próbált valami okot keresni, amivel elzavarhatná George-ot az ágya mellől, de végül csak magát tudta ismételni.

- Takarodj!

A robot nem mozdult egyetlen millimétert sem. Az 1.85 verzióval nem voltak ilyen problémák, az jóval kisebb önállósággal rendelkezett. Megfelelő parancsokkal egyszerű volt kijátszani, vagy más elfoglaltság felé irányítani. Persze azzal is akadtak gondjai, de eszébe nem jutott volna lecserélni, ez Carla utolsó, aljas húzása volt, mielőtt elhagyta. Az új verzió alig néhány hete érkezett, mialatt ő az ügyeit intézte a városban. A cég nem farszította magát előzetes értesítéssel, a ház a megrendelés alapján központi parancsra kinyitotta az ajtót előttük. A férfit a jól megszokott házi robot helyett már a legújabb típus fogadta haza-

érkezésekor. „Egy lelkiismeretes fogyasztó nem is kívánhatna magának tökéleesebbet.” Paul elhúzta a száját, ahogy eszébe jutott a felirat a szállítólevélén.

- Három percet veszített el a napirendjéből a felesleges vitával, kérem, keljen fel! Kezdődik a reggeli program! Kívánja, hogy feltöltsem önnek, vagy indirekt módon ellenőrzi ma reggel?

Paul felnyögött és elhúzódott a gépezettől. Még az kellene! Direkt feltöltés, még mit nem! A füle mögé épített biocsatlakozóhoz nyúlt, hogy eltakarja. Nem, ezt nem élné túl ezzel a fejjel.

- Verbális mód! - nyögte, miközben felküzdötte magát ülő helyzetbe az ágy ellenkező oldalán.

- Kondicionáló torna hat negyventől hét óráig. Tisztálkodás hét tizenötig. Hírek és reggeli hét negyvenötig. Aktuális katalógus áttekintése, kötelező vásárlás nyolc harmincig...

- Na hja, micsoda meglepetés! - dörmögte a férfi.

- ... Előző napi munkafolyamat ellenőrzése, esetleges hibajavítás tíz óráig - folytatta a robot figyelmen kívül hagyva a közbeszólást.

- Tíz órától virtuális konferencia előjegyzés alapján.

- Köszönöm, ennyi elég! A többi majd később! - nyújtózott Paul.

Bal válla hangosan pattant. Ijedten kapott oda, masszírozni kezdte a fájós részt.

- Rendben - gurult kicsit odébb George. - Két perce maradt a tornáig. Kérem, készüljön fel!

- Ezt most kihagyom - mondta a férfi. - Alig tudom megemelni a kezem.

A robot visszakanyarodott az előző helyére. A két szemlencse fókuszált és pillanatokon belül elkészült az ítélet.

- Nem indokolt a késlekedés, a fájdalom korlátozott helyen lépett fel. Egy Muxalant, és a kényelmetlen érzése azonnal megszűnik. Az ár csekély, a hatást garantálja a HomePharma évszázados tapasztalata. A jelen szedett gyógyszerekkel való koncentrált mellékhatás nem jegyzett. Rendelhetem?

- Frászt! - dörmögte a férfi a mosdó felé indulva.

- Most hármás csomagban huszonegy százalék a kedvezmény, a bónuszok az eredeti ár után kerülnek jóváírásra! - gördült mögé a robot. - Az ajánlat rendkívül kedvező az ön számára!

- Nem kell! - intett elkínzottan Paul.

- Felhívom figyelmét, hogy a kezelés önkényes megtagadása a fogyasztói alapszerződéssel ellenkező magatartás!

A férfi megtorpant. Zúgott a feje, háborgott a gyomra. Egyedül akart maradni, ez persze lehetetlen volt. Elege volt a Homeakármis termékekből. Előző este a baráti videobeszélgetés alatt túl sok HomeBrewer sört vedelt be, amire egy fél marék HomePharma savlekötőt vett be, meglehetősen eredménytelenül. A másnaposság kegyetlenül gyötörte. Érezte, ahogy a kesernyős íz felmarja a torkát, a felgyülemlett düh pedig lüktető pokollá változtatja a fejét, gyomra egy görcs volt, izzadt és szédült egyszerre.

Megfordult, mivel érezte, hogy a robot közelebb gurult. Színes háromdimenziós kép villódzott az orra előtt, azon keresztül alig láthatóan ott strázsált George, rendelésre várva. Jobb felül logó villódzott, középen szépen forgott a formatervezett dobozka a hatalmas felirataival. Az alsó szalagon már más termékek váltották egymást egyre nagyobb kedvezményt ígérve.

- Ezzel nem segítesz - nyögött Paul és elfordította a fejét a vibráló, forgó képtől. - Ettől csak rosszabbul érzem magam.

Már amikor kiejtette a száján ezt, rájött mekkorát hibázott.

- Ajánlom ez esetben a... - kezdte a robot, a férfi türelme azon-

ban véges volt.

- Nem kell semmi! - vakkantotta, aztán továbbindult a mosdó felé.

- Fel kell hívnom a figyelmét, vásárlásaiban nem éri el az erre a hónapra előírt limitet. A kötelezett vásárlások alapszabálya szerint pedig bónusz megvonást kaphat büntetésként.

A többretegű ablaktáblák megrezzentek, ahogy a férfi bevágta maga mögött az ajtót. A robot megtorpant, törölte a kivetített gyógyszerreklámot, majd szolgálatra készen várakozott. A bentről kihallatszó akadozó csobogást érzékelve utasította a hangrendszeret kelles, lágy zene indítására. A mellékhelyiségből kihallatszó állatias üvöltés bezengte a lakást. George mozdulatlanul állt, a dallam pedig folytatódott tovább.

- Csend legyen! Zene ki! - hangzott fel az utasítás az ajtó mögül, ezúttal érthetően.

A zene elhallgatott, a csobogás néhány másodperc szünet után újrakezdődött, nem sokkal később pedig befejeződött. Az ajtó kivágódott, vöröslő arccal, lüktető halántékkal lépett ki a férfi, ám mielőtt megszólalhatna volna, robot újabb reklámot vetített ki.

- Tekintettel az idegállapotára, javasolnám a következő terméket!

- Elég legyen! - ordította a férfi teljesen feleslegesen.

A kép kimerevedett, de nem tűnt el. George tulajdonosának parancsára várt, ám az csak kapkodta a levegőt és fenyegetően bámulta a legjobb barátjának kikiáltott plasztik és fémhalmot. Paul kinyitotta a száját, majd becsukta. Ezernyi mocskos sértés tödült elő a tudata pokolbugyiraiból, mégsem szólt meg. Magában kétszer is elszámolt tízig, megpróbálta visszanyelni tehetetlen dühét. A gép úgysem értené, mondjon bármit is, küzdött már eleget hiábavalóan. Ellépett mellette, kikerülte, megpróbálta figyelmen kívül hagyni, bár már ott járt ismét a nyomában. Nekidőlt a panorámaablaknak. A hús üveghez nyomta homlokát, megpróbált ideiglenes enyhülést találni szenvedésére. A kellemes érzés alig néhány másodpercig tartott ki csupán, de addig is tompította fájdalmait.

Odakint az idő nyomott volt, akár a hangulata. A szürke árnyalatai uralták az eget, ameddig a szem ellátott. Egy kevés fény az égről lelopózva beszökött az épületek közé, felvillantva a szedett-vedett színeket és megvillantva az elmosottan látható éleket. A környező épületek közé telepített fák rutinos komornyik módjára hajladoztak a feltámadó szél nyomában, kitértek a rendíthetetlenül támadó rohamok elől, aztán ismét emelt fővel mutatták meg igazi erejüket. A szemközti épületben, két szinttel lejjebb, egy férfit pillantott meg, aki ott állt alsónadrágban, szétnyitott fürdőköpenyben az ablaknál, mellette George 2.0. Először az az érzése támadt, hogy saját tükörképét bámulja, de a férfi bágyadtan intett neki, azután ellépett az ablaktól.

Paul agya üresjáratba kapcsolt. Csak bámult ki az ablakon, szeme előtt szétfolyt minden. Egy kövér esőcsepp pont az arca előtt toccsant szét az ablakon, tucatnyi kis cseppre szétváltva indult az üvegen a föld felé. Meg-megakadva valamely láthatatlan porszemben váratlan irányváltásokkal versengtek egymással, mígnem néhányuk feloldódott és elvegyült az egyre sűrűbben érkező cseppek között. Érzéketlenül nézte az orra előtt lassan oldódó mocskok csíkjait éppúgy, mint a néhány pillanatra szétrebbenő felhők közül a föld felé tapogatózó fénypászma csodás szivárvány ragyogását.

Jobb szeme sarkánál feltűnt egy óra, arra odakapta a fejét azonnal. Hat óra negyvennégy perc. A vörös számok bántó élességgel lebegtek közvetlenül az arca előtt.

- Késésben vagyunk, Paul! - jelezte a robot teljes mértékben közönyösen a férfi állapotára.

- Mondtam, hogy képtelen vagyok erre a bohóckodásra - lépett el az ablaktól amaz.

George követte a férfi lépteit. Az órát statisztikai adatok váltották fel. Percek, távolságok, lépésszámok egyesültek kalóriatáblázatokká és testtömeg indexekké, hogy színesen vibráló ábrák töltsék meg a nappalít. Mintha nem lett volna elég a kivetítés, folyamatos monológgal támogatta meg a látottakat. Paul ajkai pengevékony, vértelen vonallá keskenyedtek, ahogy a robot terelgetni próbálta a konditerem irányába. Amint kilépett a nappaliba, a férfi ügyes testcsellel a kanapé ellenkező oldalára került, innen már egyenes és gyors út vezetett a hűtőhöz. Hangosan szisszent az ásványvizet palack. A férfi néhány hatalmas korttyal eltüntette a gyöngyöző tartalmát, majd lerogyott a legközelebbi székbe.

- Bejegyeztem a bónusz levonást a kártyájára - jelezte közelebb kerülve George. - A következő alkalommal kénytelen lesz teljes árat fizetni mind online, mint direkt sporteszköz vásárlásnál!

- Nagy kaland - vont vállat a férfi.

Ebben a pillanatban el sem tudta képzelni, miért is kellene bármit vásárolnia a szakedzők által összeállított konfigurációval tökéletesen felszerelt terembe, ahol a napi kötelező húsz percnél soha nem tartózkodik. Tulajdonképpen azt sem tudta elképzelni, mit fog vásárolni az aznap reggelre előjegyzett vásárlási ciklusban. Elege volt az egészből. Nagyon elege. Minden nap másfél órát bámulta az arcába ordító reklámokat, miközben egyre nehezebben tudott figyelni a vásárlási limit tartására. Előző nap sem jutott semmire, így hát rendelt pár karton sört, mert le volt maradva a fogyasztásban. Rendelt még egy drága sálat és egy pár extravagáns futócipőt is. Egyikre sem volt szüksége, de amióta Carla elhagyta, a ruházati indexe nagyot zuhant. Ezt persze George gondosan az orra alá is dörgölte minden nap, így kénytelen volt néha tenni ellene. Sem az ocsmány divatszínekben pompázó cipő, sem az alkalmi öltözethez illő sál nem érkezett meg, de igazság szerint nem bánta. A sör megjött, be is nyakalta rendes fogyasztóhoz illően. A második karton bontásakor már nem volt kétséges a másnapi hangulat.

A víz nem sokat segített, szomját alig néhány pillanatra vette csak el. Ismerte az érzést, előfordult mostanában. Nem volt rá büszke. Gyomra felfordult, ahogy a tálaló fölé vetített képes menüre pillantott. Gyors mozdulatokkal törölte a reggelit, gondolkodás nélkül jóváhagyta a vásárlólistát az ebédhez, miközben fogalma sem volt, megéli-e a vacsorát. George ismét a látóterébe tolakodott és visszavarázsolta a reggelit. Önkényesen változtatott néhány ponton, tekintettel a férfi állapotára, valamint figyelembe véve a korábbi tapasztalatait. Paul szóltanul meredt az elé kerülő tényérra. Bizalmatlanul kevergette a pépes valamit, próbált emlékezni, hogy előző alkalommal is erre a rémesen kinéző diétás akármire fogta-e a legjobb barátja, ám hamar letett a fejfájós erőlködésről.

A robot folyamatos kontroll alatt tartott mindent a házban, legyen az gép, vagy ember. Nem telt el egyetlen néma perc az étkezésből, máris igazítani próbált az oldottnak éppen nem nevezhető hangulaton. Színesen villódzó reklámot kerített elő a központi adatszolgáltatóból, amivel távoli utazást ajánlott rengeteg bónusszal. A férfi érdektelenül turkált tovább. A kellemes kirándulás lehetősége után egy kedélyjavító gyógyszer, majd sportesemény ajánló következett, hasonló eredménnyel. Fogféhérfítő, teljes körű orvosi szolgáltatás, tengeri körút, ősi

fájdalomcsillapító akupunktúrás kezelés, plasztikai beavatkozás váltották egymást egyre gyorsuló ütemben. A kivetítés egyre agresszívabb ajánlatokat villantott, mintha nem is létezett volna más, csak a perc, mikor végre hatalmas kedvezménnyel átadhatják a kedves vevőnek a csodálatos terméket, vagy az egyedülálló szolgáltatásra jogosító bont.

George fokozta a tempót, nem engedte nézelődni. A reklámidő értékes kincs volt, amit nem lehetett csak úgy elvesztegetni. Paul katonán állapotban bámult maga elé, a kanál megállt a tálkában, már a keze sem mozdult. Nem reagált egyetlen ajánlatra sem, még csak fel sem nézett a kivetítésekre. A robot csak állt közvetlenül mellette és rendíthetetlenül végezte a feladatát.

A férfi váratlanul felugrott, két kézzel megragadta a robot fejét, és egy félfordulattal a levegőbe emelve a súlyos testet, belevágta a legközelebbi ablakba. A biztonsági üveg millió darabra robbant szét, ahogy a házi segítő súlyos fémteste nekicsapódott. A férfi vörös fejjel, kidagadó nyaki erekkel, düllődő szemekkel állta az arcába csapó hideg szelet. A kitört ablakhoz lépett, lefelé nézett, a robot után, ahogy az teljes némaságban zuhant alá, és közben állatias örömmel üvöltött. George éles csattanással érkezett a betonra. Feje labdaként gurult odébb, az egyik kar mintha utána kapott volna, de valójában csak összerándult. Néhány ember járt csak az utcán, legtöbbjük holoszemüvegébe bámult, ők nem láttak semmit, lefoglalta őket az extra reklámidő. Mindössze ketten néztek fel rá, ahogy ott állt az ablakkeretben és artikulálatlanul bömbölt. A nő elfordult és továbbsietett, mintha ott sem lett volna, a férfi élénken gesztikulálva telefonált.

Az ablak elé leereszkedett a napvédő, elfogva a szelet és a kilátást. Paul elhallgatott és tapogatózva hátrált, míg meg nem találta a széket, ahol korábban is ült. Hangosan zihálva vette a levegőt. Diadalittasan nézett körbe. Csend volt, végre csend. Behunyta szemeit és élvezte a pillanatok. Tisztában volt vele, hogy ez csupán átmeneti állapot. Csak addig tart a nyugalom, amíg a rendfenntartók ki nem érkeznek, és számon kérik a rongálást, de ezek a néhány perc akkor is csak az övé volt.

A percek száguldva teltek. Távolból már hallatszott is a gyors tempóban közeledő sziréna. Paul mozdulatlanul ült. Megvárta, míg a jármű lefékez és leereszkedik a Carla távozása óta üresen álló platóra. Hallotta a keményen kongó lépteket, akkor felállt, és ajtót nyitott. Nyújtotta a csuklóit, várta a bilincset, de a belépő formaruhás férfi megragadta a kezét és szélesen mosolyogva erőteljesen rázni kezdte.

- Gratulálnunk az őszinte véleménynyilvánításához! - harsogta. - Bátor cselekedetével Ön a George 2.0 program elavult és idegesítő gépeinek egyik utolsó, bevonás előtti példányát semmisítette meg. Az életre szóló cseregarancia alapján jogosulttá vált a legújabb fejlesztésünkre, amit ezennel örömmel át is adnánk Önnek! A cseréért járó bónuszokat figyelembe véve egyúttal megjutalmazzuk „A hónap fogyasztója” megtisztelő címmel is!

Paul elnézett a folyamatosan beszélő férfi vállá felett, és látta, ahogy a Hometech logóval ellátott siklóból a másik formaruhás egy ládat enged le. A ládán ordító lila felirattal: „George 2.11 Az Ön legjobb barátja” - Hometech Inc.

- Vigyék innen! - nyögte és hátrálni kezdett. - Vigyék innen!

Az ajtóban álló férfi megrökönyödve állt és csak nézte, ahogy a boldog nyertes meglődült és nekivetette magát a napvédő táblának, átszakította a vékony műanyagot.

- NEM KELL! - üvöltötte Paul zuhanás közben.

Túlvilág-Kaszinó

A novella alapötletét Harry Harrison: Halálvilág című kisregényének második fejezetéből kölcsönöztem.

Amikor a koronás fők porba hullnak, azok is csak a gravitációnak engedelmessé válnak. Egyszer minden uralkodó behődöl. A kerek fejek távolabbra gurulnak a vérpadtól, míg a hosszúkásabb formájúak néhány kiszámíthatatlan gördülés után fejezik be vándorlásukat. Az idomtalanabb, húsos fejek meg akkorát puffannak, mint tehervagonok ütközői a rendező-pályaudvaron. Hogy honnan tudom mindezt? Nem, nem vagyok hóhér vagy bakó, valójában iszonyodom minden véres cselekménytől. Ki is dobnám a taccsot egy lefejezés látványától. Mindezt egy barátom mesélte. Barátom, a Halál. Azt mondta, utálja a franciákat. Ő mindezt végignézte, hivatalból. A franciák, meg az ördögi lefejező masinájuk. Jól megszívatták a sok pluszmunkával, de mindez már történelem.

Hagyjuk most a vérengző polgártársakat, inkább mulassunk egy kicsit! Régi ígéretének tett akkor eleget a barátom, mikor is elvitt a Túlvilág Kaszinóba. Ezt az intézményt nem a halandók szórakoztatására építették. Hiába is pötyögnéd be a címét a GPS-be, soha nem találnál oda. Már ha lenne címe, de nincs. Ír koboldok üzemeltetik a kaszinót, valahol Grönland partjainak közelében, mélyen a felszín alatt. Hogy lehet odajutni? Én sem tudom pontosan. A Halál nem szereti a sok felesleges kérdést, ilyenkor csak annyit mond: ne is törődj velem, ez már nekem is túlságosan misztikus. Csak simán beszélgettünk egy sziklahasadékba, majd fél perc múlva, a túlsó végén kilépve a kaszinó pompás bejárata előtt találjuk magunkat. Ezt nevezem én zökkenőmentes utazásnak.

Igazán kirittentettük magunkat az alkalomhoz. Én egy klasszikus szabású, vadonatúj, fekete bársonyszmokingot viseltem tűzvörös selyeminggel meg égszínkék csokornyakkendővel. A Halál felvette a díszegyenruháját, hozzá egy túlméretes, nikkelezett kaszát csapott a vállára. Azt mondta, az itteni fényekhez jobban megy a nikkell, mint a króm. Hát ő tudja. A bejárathoz érve zöld egyenruhás koboldok köszöntöttek, majd gyanakodva mustrálgattak. A Halál biztosította őket, hogy én vagyok a Nulla Pokolszint főkönyvelője, és kezeséget vállalt a személyemért. Aztán nagy dűnnyögéssel adta le kaszáját a ruha- és fegyvertárnál. A nikkellbevonat szégyenlősen hunyorgott a fegyverállványon. Új szabály, szabadoztak a koboldok. A múltkor Thor teljesen legatyásodott a Black Jack asztalnál, el is járt a kalapácsa rendesen. Főleg a berendezésben esett kár, a helyreállítás költségei az egekbe rúgtak. A Walhallánál persze mosták kezeiket, azt mondák, ilyen esetekre sajnos nem terjed ki a biztosításuk. Ehhez még Poszeidónnak is lesz egy-két keresetlen szava, folytatta a dűnnyögést barátom, majd mindketten beléptünk a fényes előtérből a még fényesebb fogadóterembe. Ezúttal kasza, vagy bármiféle fegyvernem nélkül. Még én is meztelennek éreztem magam a lefegyverzett Halállal az oldalamon.

Egy végtelenig felcícomázott, hatalmas luxuskocsmá. Ez volt az első benyomásom a kaszinó fogadóterméről. Itt még nem voltak játékasztalok meg félkarú rablók. A termet rengeteg asztal meg bőrkanapé és fotel töltötte meg, mintegy véletlenszerűen szétszórva, mégis ízlésesen elrendezve. Térdig süppedtünk a perzsaszőnyegbe, miközben egy elsuhanó pincér pezsgőspoharat nyomott a kezünkbe, egy másik süvölvény meg szivart a szánkba. Akárhogy is történt, harminc másodpercen belül egy bőrkanapéba süllyedve pezsgőztünk és szivaroztunk, miközben a pénzváltó kobold leszámolta a zsetonokat az asztalunkra. Valami furcsa készletet éreztem, hogy az utolsó fillérjeimet is zsetonokra váltsam. Ekkor figyeltem csak fel az ellipszis alakú helységen körbefutó

pultra. Az egész egy nyitott tetejű akvárium volt, benne örületesen vonzó sellők úszkáltak a hideg tengervízben. Formás mellék és hegyes mellbimbók kavalkádja, megfűszerezve némi pikkelyes csillogással. A legalább két méter magas pult előtt körben bárszékek sorakoztak. Aki ezeket felhuppant, azt máris felemelte a székre épített teleszkóp, és rögvést kényelmesen könyökölhetett az akváriumpult szélén. A habokból felbukkanó örületesen izgatós sellők szolgálták ki a vendégeket. Soha nem volt még részem ennyire erotikus látványban, delejezve tátottam a számat.

- Nyugi, pajti! - rántott vissza barátom a kanapéra. Érdekes, észre se vettem, hogy elindultam. - És csukd be a szád! - tette még hozzá szárazon. Becsuktam a számat. Sajnálattal vettem tudomásul, hogy nincs benne mellbimbó, majd a díszzsebkezőmmel törölgettem le arcomról a nyálát. A zsebkező teljesen elázott.

- Mi történik itt? - kérdeztem meglepetten.

- Nem hallottál még a sellőkről? Bárkit megbabonáznak, az italmérést felesben csinálják a koboldokkal. Piszkos bagázs! Ha felülz arra a bárszékre, kifogatnak a pénzedből meg a zsetonodból. Aranyárban mérik a szeszt. Téged még fel is falnának, ugyanis ragadozók. Egyből kiszagolják a halandókat, fél pislogás alatt szétkapnának. Hidd el, a csodálatos melleken, és az ínycsiklandó mellbimbókon kívül nincs bennük semmi emberi.

- Huh! - válaszoltam szerényen, majd felhajtottam volna a maradék pezsgőmet, de a torkom teljesen összeszorult. Próbáltam feltűnés nélkül visszaköhögni az italt a poharamba. Felteszem, a megszeppent golyóim csatlakoztak a mandulámhoz. Vészhelyzetben megnyugtató lehet egy higgadt mandula közelsége. A Halál harsányan hahotázott.

Kedves olvasóim, polgártársak! Soha ne legyen kétségetek afelől, hogy mindig a bank nyer. Lehetsz menő szerencsejátékos, előbb vagy utóbb levetetik veled a nagy mellényt. Aztán mehetsz haza üres zsebbel, leforrázva. De néha vannak kivételek. Ilyenkor meglazulnak a precíz szerkezet eresztékei, porszem kerül a gépezetbe. Még Fortuna is beszélhet az ajtón. Hajrá, robbantsunk bankot!

Komótosan átsétáltunk a játékkerembe, de nevezzük inkább játékbirodalomnak. Ameddig a szem ellát, mindenféle játékasztalok, játékgépek és krupiék kavalkádja. Mindenütt a mitológiából, regékből, mondákból és mendemondákból ismert lények tülekedtek az asztalok körül, vagy beszélgettek kedélyesen. Egy borzalmasan rosszarcú, naftalinszagú kis fickó kóválygott el mellettem holtrészegen. Valami idegesítő dallamot dúdolgatott magában.

- Egy mumus, ocsmány kis jószágok! Gyerekeket ijesztgetni szekrényből? Botrány! - mondta a Halál, majd egy villámgyors mozdulattal elgáncsolta a szerencsétlent, az meg simán beesett az egyik kártyasztal alá. Mindjárt ott termett három is a szokásos zöld egyenruhás személyzetből, majd flegma komornyikarccal vezették ki az elázott, naftalintól bűzlő mumust a teremből. Kezdett olyan érzésem lenni, mintha Mos Eisley úrkikötő kantinjának a pláza méretű változatában sétálgatnánk. Ekkor megpillantottam az egyik játékasztalnál Csubakkát. Simán leesett az állam.

- Látom kiszúrtad a Húsvéti Nyulat - duruzsolta fülembé kijózanítóan a barátom.

- Mit?

- Hatalmas, mi? Jól elhízott a kurafi. Mondtam, ide bármilyen létező lényt beengednek, kivéve a halandókat. Nem vetted még észre, hogy az utóbbi évtizedekben jelentősen megcsappant a Húsvét ázsioja? Nem véletlen. Ez a szerencsétlen minden este itt veri a blattot, teljesen elhanyagolta a munkáját. Nem is értem, nincs ennek valami felügyeleti szerve? Bezzeg rám mindenki fokozottan figyel.

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház ajánlásával

- Hát, régen voltam már locsolódní - motyogtam az orrom alatt megdöbbenően. A legalább kétszáz kilós Húsvéti Nyúl is észrevette hogy bámuljuk, züllött fejével idétlenül felénk biccentett. A Halál hanyagul emelte meg nem létező kaszáját köszönésképpen, az idétlenség tovább fokozódott. Az esti szél finom homokszemcséket repített a Tatuin dűnéi felett.

Így múltunk mi az időt a Túlvilág Kaszinóban. Hiába, múltatni tudni kell. De nem is beszéltem még a tervünkről. Mint minden jó terv, ez is pofonegyszerű. Mindkettőnknek halálbiztos nyerési stratégiája volt, bár élesben egyikőnk sem tesztelte a magáét. A kettőt ötvözve pedig egy precíz módozatot dolgoztunk ki, és lassan összeállt Nagy Bankrobbantás hivatalos programja. A terv kiterjedt a nyereménnyel való lelépésre is, ugyanis a koboldok borzasztóan trükköztek a zsetonok beváltásánál. Mindenféle alapszerződéseket meg a belépéssel elfogadott apróbetűs záradékokat mutogattak a gyanútlan nyertesnek, amik alapján igényt tartottak a nyeremény legalább kilencvenöt százaléka. A ház mindig nyer. A lelépési stratégiánkban fontos szerepe lett volna a kaszának, de a Halál azt mondta ne aggódjak, majd rögtönöz. Nagyon kíváncsi voltam, hogyan lehet kaszát rögtönözni? Így történt, kedves barátaim, beleszártunk a lecsóba! Végzetesen.

Helyet foglaltunk az egyik rulett asztalnál, és legalább egy órát hanyagul játszottunk. Kis téttel, mint az asztal körül üldögélő többi játékos. Látszólag gépiesen rakosgattuk a zsetonokat, vedeltük az ingyen pezsgőt. Vártuk a nyerő szériát. A megbeszélte jelre elkezdtek srófolni a tétet, mire a többi játékos lassacskán átvedlett szurkolóvá, így néhány kör után már csak ketten tologattak a zsetonokat. Rövidesen népes rajongótábor alakult ki az asztal körül. Ők is érezték, hogy ma este történhet valami. Egy ideig tartottuk is magunkat, de lassan hajtogatták a papírformát. Harmada zsetonunk sem maradt már, mire a Halál megadta a következő jelet. Megérkezett Végzet. Jómagam nem ismertem fel, hiszen álruhát kellett viselnie. A játékot befolyásolni képes lényeket ugyanis nem engedik be a kaszinóba, ezért kellett harmadik társunknak az inkognitó. Megkezdődött az igazi játék, befutott a misztikusan felturbózott nagyszéria!

- Mondja csak, növelhetnénk a tétet? - kérdeztem a krupietól a tőlem telhető legnaivabb ábrázattal a képemen.

- Nem probléma, inentől nincs felső határa a téteknék. - A legkisebb fáradságot sem vette, hogy palástolja kárörvendését. A két szerencsétlen bepánikolt, ideje megkopasztani őket. A tervünk hibátlanul működött, a nyamvadt kobold bevette a balekcsalít. Kezdődhet a préda kifárasztása. De nem ám olyan öreghalász módjára, inkább egy csúcstechnológiával felszerelt, kíméletlen bálnavadászhajó első tisztjének éreztem magam. Kapitányom a Halál!

- Mindent a nyolcasra! - toltá be a tétet az újsütetű kapitány.

- Részemről dettó! - követtem a kapitányt.

- Mindketten ugyanazt játsszák? - kérdezte a kissé meglepett krupié.

- Talán tiltja valamilyen szabály? - csattant fel sértődötten a Halál. Igazán jól játszott a ideges balek szerepét.

- Semmiképpen, csak szokatlannak találok. - A kárörvendő mosoly teljesen előntötte a sunyi kobold képét. Aztán megpörgette a kereket, és újtára bocsátotta az elefántcsont golyót. A tömeg egyre csak hízott az asztalunk körül, a golyó hangosan pattogott a várakozásteljes csendben, majd fokozatosan lassulva megállapodott.

- Fekete, páros, nyolcas! - káromta a krupié rekedten. A tömeg veszett éljenzésben tört ki. Mindjüket megkopasztották már itt, van olyan, akit többször is. Most sajátjukénak is érezték a kibontakozó bankrobbantást. Minden körben feltettük az összes zsetonunkat ugyanarra a számra, és Végzet barátunk gondoskodott róla, hogy a golyó a megfelelő rovátkában pihenjen meg. Krupiénk

már biztos megnyomta a riasztógombot, joggal lehetnek kétségei a játék tisztaságát illetően. De a hatalmas tömeg nem engedte, hogy a kaszinó biztonsági emberei a közelünkbe juthassanak. A krupié pedig érezte a tömeg nyomását, nem merte felfüggeszteni a játékot. Húsz perc múlva hatalmas zsetonhalmaz púpozódott mindkettőnk előtt.

- Ideje beváltani a nyereményünket! - ordította felém barátom és kapitányom. Alig sikerült túlkiabálnia az eksztázisban ünneplő tömeget. Mindketten előrántottuk az erre a célra magunknál tartott erős anyagú, de meglepően elegáns fekete zsákokat. Mindegyikre csodaszép rénszarvasfogatot hímeztünk. Degeszre separtuk nagycímletű zsetonokkal mindegyik zsákot, miközben egy hófehér színű, kámzsás köpenyt viselő fickó csatlakozott hozzánk, és ajánlkozott a zsákok cipeléséhez. Meglepetésem gyorsan elszállt, amikor is a fehér kámzsa alól Végzet kacsintott rám vigyorogva. Most már kiegészült legénységgel - kapitány, első tiszt és kormányos - nyomultunk a zsetonváltó pult irányába.

A nagy tolongásban rendszer ugyan nem volt, de a hálás tömeg utat nyitott nekünk a kassa irányába. Még hálásabbak lettek a zsákokba már nem férő, kisebb értékű zsetonoktól, amiket Halál barátom osztogatott marékszámra, miközben Végzet és én a zsákokat cipeltük. Halál határozott fellépésének, és persze a tömeg méltatlankodásának köszönhetően, a főpénztáros nyúlfarknyi akadékoskodás után, remegő kézzel pakolta zsetonoktól kiürített zsákjainkba a vaskos, bankjegykötegeket. A Halál végig a nyakát szorongatta csontos markával. A zűrzavar egyre nagyobb lett, lassan tömegverekedés bontakozott ki a vendégek, és a biztonsági személyzet között. A nagydarab, morcona koboldok egy kemény magja határozottan verekedte át magát a tömegben, néhány lépésnyire megközelítettek.

- Most már kifelé! Még a végén haleledelt aprítanak belőlünk! - kiáltotta Végzet.

- Csak kerülne a kezem ügyébe egy kasza, lenyesném a kurafiakat! - harsogta a Halál. Két oldalról nyúltak a vállam alá, és átrobgtak velem a maradék tömegben, egyenesen a parkolóra nyíló kijárat felé. A kijáratnál féltucatnyi mérges kobold próbálta utunkat állni. Nagy lendülettel beléjük rohantunk, éppen hogy sikerült átvergődnünk rajtuk. Az egyik zsák sajnos odaveszett, de maradt még elég.

- Jobbra! - zihálta a Halál, most már libasorban futottunk egymás után. Elöl a Halál gazellákat meghazudtoló ugrásokkal, mögötte én sprinteltem lihegve, hátul a Végzet zárta a sort fehér kámzsájában, mintegy inverz-halálként, természetesen kasza nélkül. Erős fahéj és vaníliaillat érződött, aztán megpillantottuk a szánt, a föld felett lebegett fél méterrel. Nyolc rénszarvas* várakozott a szán elé fogva, a bakról egy piros kabátos, fehér szakállú nagydarab fickó integetett.

- Hohohohó, indulás! - rikkantotta vidáman, miután mindannyian felhuppantunk a szánra zsákostul. A legénység csatlakozott a vitorlamesterhez. Élesen felemelkedtünk, majd egy kört írtunk le magasan a parkoló felett. A tömegverekedés áterjedt a parkolóra, a koboldok mérgesen rázták felénk az öklüket. Mi meg nagy sebességgel berepültünk a parkolót buraként koronázó sziklabarlang egyik méretes hasadékába. Néhány pillanattal később a csípős, november végi éjszakában bukkantunk ki, valahol Grönland partjainál.

Mindennek már lassan egy éve. Az évfordulóra tervezzük az újabb nagy balhét. A meló már kezd körvonalazódni, de még vannak hiányosságok. Ígérem, hogy egy év múlva azt is elmesélem.

* A közhiedelemmel ellentétben, a Téalapó szánját valójában nyolc rénszarvas húzza.

HomoErgaster

Magna Mater - 4. befejező rész

/5 A leszámolás

Nem sokáig tartott, míg beérték a fáradtan, botladozva tévelygő ávóst, aki már valószínűleg fel is adta, hogy egérutat nyerjen. Amikor meghallotta az üldözőit maga mögött, megállt. Megfordult, eldobta a fegyverét, és a félelemtől eltorzult arccal felemelte a kezét. Így várta be őket. Megtorpantak, csapdát sejtve, ridegen. Pityu először ráemelte a fegyverét, de le is eresztette. Mivel megadta magát, és fegyvertelen volt - annak látszott - nem tudta csak úgy lepuffantani. Tudta ő, hogy nem szabadna habozni, de nem vitte rá a lélek, hogy beleeressen egyet. A többiek sem lőttek. Az ávós csak pár évvel lehetett idősebb náluk, és ők ott álltak vele szemben, habozva, mit tegyenek. Az üldözött ettől kicsit felbátorodva összeszedte magát, és lassan, hangsúlyozottan lassan leeresztette a kezét.

- Idefigyeljete! - szólalt meg. A hangja barátságos, katonás volt. - Én nem lőttem, nem mi lőttünk!

- Hanem ki? - csattant fel hidegen Pityu. A kék parolis idegesen pillantott az arcára, aztán a fegyverére.

- Nem tudom öregem... nem tudom! Nézd, csak azt láttuk, hogy lőnek, és úgy saccoltuk, hogy a földműves minisztérium tetejéről. Nagyon megijedtünk, és... - megnyugtatólag maga elé tartotta a kezét. - Azért rohantunk le, mert segíteni akartunk... fentről lőttek rátok, a minisztérium, meg a parlament felől... Én képtelen lennék a szovjet elvtársakra lőni! Ez számomra teljesen lehetetlen, akármit gondoltok is erről! Akik lőttek azoknak ez nem számít! Több szovjet elvtársat eltaláltak. Láttuk! Nem mi voltunk, az államvédelem nem tesz ilyet! - ezt már kiabálta kicsit bátrabban, megérezve a bizonytalanságot, és azt, hogy ebben igaza van. Balázs közelebb lépett hozzá, az egyenruhás megrezzent.

- Az elvtársaidra tehát nem lősz. És a Magyarokra? Mert azok nem mind az elvtársaid ugyebár, például mi sem!

A kérdezett idegesen hátrébb lépett, maga elé tartott kézzel.

- Ti kezdtétek, ti lőttetek ránk először, mi meg védekeztünk! Emlékezz csak vissza! - nagy lélegzetet vett, sóhajtott. - Munkások vagytok, értelmes magyar fiatalok! - nézett Pityura, aztán Zolira, főleg őbenne érezte meg a kételyt, ezért neki mondta tovább. - Biztos vagyok benne, hogy tanultok! Egyetem? Főiskola? Én is főiskolát végeztem. Én is vidéki fiú vagyok mint ti! Nektek is, nekem is a szocialista rendszer adott lehetőséget a tanulásra! Ti is éltetek vele, ahogy én tettem, nem lehettek a szocializmus ellenségei! Hiszen ti építitek azt! Ti... mi vagyunk az új szellemi elit! Nem vagyunk mi ellenségek gyerekek! Valami szörnyű félreértés van itt, amit el kell oszlatni. De szerintem közösen ki fogjuk deríteni, mi a baj! Ha kimegyünk innen, segítetek. Ez a forradalom sem a szocializmus ellen van! Jobbítási szándék vezérli, és ez jogos! - Szenvedélyesen megrázta a fejét. A fiúk zsidbadtan hallgatták, valahol a régi éniük helyeselt, és követelte, hogy fogjanak össze!

- Nem fiúk, nem vagyunk ellenségek! - Az ávós izgatott gesztikuláló monológját a fiúk szobormereven hallgatták. Majdnem beletörődve. Hiszen volt igazság bőven abban, amit mondott.

- Nem öljük meg! - könyvelte el magában Zoli. Balázs habozott. Az ávós egyre kevésbé volt neki ellenszenves, hasonlítani kezdett hozzájuk, egy normális emberre. Egy magyar fiú, mint ők. Nem gonosz gyilkos. Csak ember, mint ők... annyi különbség azért volt, hogy rajta egyenruha volt...

Egyenruha. Pityu ahogy hallgatta a szóáradatot, azon mor-

fondírozott, mit is akar ez itten? Túlélni persze, erre már hajlott is, de mit ezen kívül? Mert érezte, hogy valami nem klappol. Az agya erőlködve próbálta a helyére tenni a dolgot, de a nagymonológ zavarta az összpontosításban. Szocializmus, szocializmus, meg hogy barátok vagyunk, ezt hajtogatja! Bosszankodott rajta. Aztán egyszerre forró hullám öntötte el, eszébe jutott a múltbéli kém, aki ajtót nyitott a gyilkosainak. Ez a mocsok az oroszokat várja! Az elvtársait, akik a hátuk mögött vannak, s lehet már a közelben! Balásznak viszont a dagályos szónoklaton hirtelen átégett a pincebörtön rettenete.

- És a börtön? - csattant fel. Az ávós megakadt. Ahogy elhalt a szószátyár dagályosság, azonnal magukra találtak. Az ávós megérezte ezt, és rémülten mentegőzni kezdett:

- Mi csak örök voltunk! Minket ide vezényeltek! Nem csináltunk semmit, csak örködtünk! - kiabálta kétségbeesetten.

- Hogyne, örködtetek, nehogy megszökjön valamelyik agyonkínzott fogoly! - folytatta Balázs. Pityu is megszólalt:

- Most viszont nagyon várod az orosz elvtársaidat, igaz?

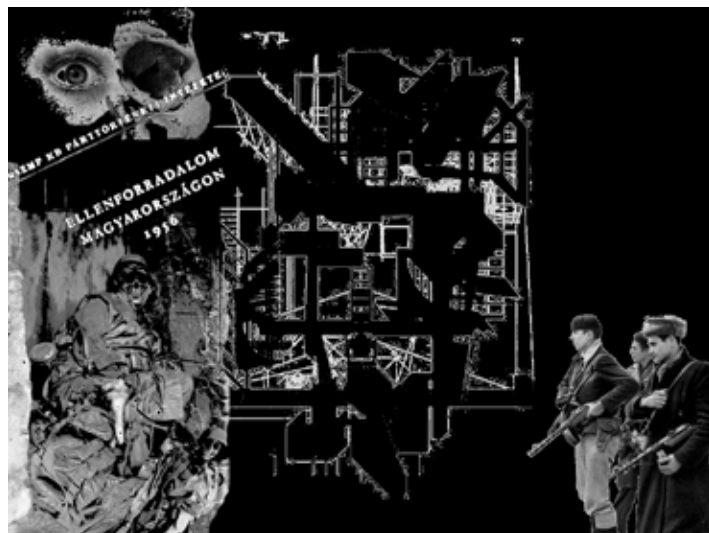
Az ávós tágra nyílt pupillákkal meredt rá, kinyitotta a száját, aztán összecsukta. Újra feltette a kezét.

- Kegyelem, én ártatlan vagyok!

- Kicsit túl sokat beszéltél nekünk a szocializmus csodáiról, de mi már jártunk abban a csodaországban! - Mondta gúnyosan Pityu. Az ávós kétségbeesetten pillogott mögé, végképp elárulva magát.

- Ne lőj kegyelem!

- Az itt nem terem! - válaszolta Pityu, és meghúzta a ravaszt. Az ávós nekiesett a falnak, lecsúszott a tövébe, és ott maradt, félig ülve. Mindannyian fellélegeztek. Higgadtan nézték a halott ávóst, a halott ellenséget. Mert minden állítása ellenére ellenségek voltak, ők voltak a nép, az meg ott a fal tövében a pribék, akitől félni kellett. „Az államvédelmi hatóság a kommunista párt ökle” Pityu kiköpött. Peeng! Valami lepattant Zoli feje felett a falról. Egy golyó! A lövések záporozni kezdtek, szikrázva, és vijjogva. Beérték őket az oroszok! A falhoz lapulva hátráltak, és vaktában megeresztettek egy-egy sorozatot. Az oroszok lőttek, nem célzottan, ezt már majdnem megszokták, de sűrűn, jobb volt sietni. A halotton túl egy jobb kanyar következett, majd a folyosó kétfelé ágazott. Az egyik meglepetésükre felfelé emelkedett!

- Erre! - kiáltotta szükségtelenül Balázs. Pityu odalépett a halotthoz, és a gallérjánál fogva a másik járathoz húzta. Talán sikerül a gyenge trükk, csak annyira, míg egerutat nyernek. Közben folyt a meddő lövöldözés, senki sem merete elődugni az orrát a fedezékéből. A fiúk vadul megszórták a folyosót izzó fém-mel, aztán eliszkoltak a felfelé vezető járatban. Az oroszok viszonzták a heves tüzet, aztán tovább folytatták, azt gondolva, hogy övék a kezdeményezés, és a préda még ott van. Pityu, Balázs, és Zoli eközben teljes erejéből futott felfelé a járatban. nem volt könnyű, nem csak a lejtő miatt, nem azért is, mert az eddigiektől eltérően a talaj nem volt sima. Éppen ellenkezőleg! Igencsak ugra-bugrálniuk kellett.

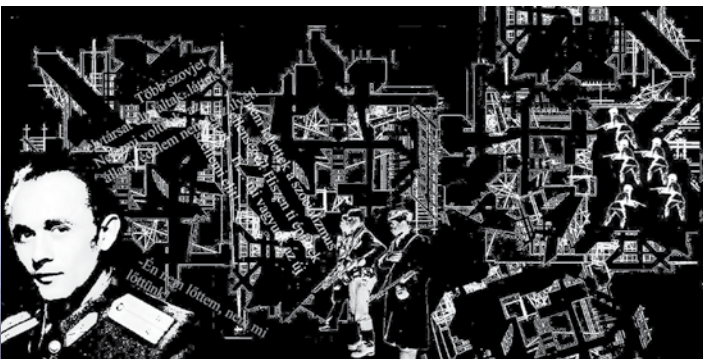
- Csak nehogy most ficamítsam ki a bokám! - fohászzkodott magában Zoli. A többiek is hasonlóan éreztek. Az ellenség fegyverei elhallgattak odalenn.

- Most derül ki, mennyit ér az elcsépelet ötletem! - gondolta Pityu. Csak rohantak, egyre rohantak, abban a reményben, hogy az út a felszínre visz, még nem vágytak ennyire soha semmire, mint a felszínre érni végre. Hogy végre megpillanthassák a főváros koszos, romos, a háború nyomait viselő házait, az őszi égbolt alatt. A járat vadul kanyargott, olykor éleset, máskor szelídebbet, és határozottan felfelé tartott. A fiúk zörgő tüdővel futottak, időnként aggodalmas pillantásokat vetve hátrafelé, amerre a dögvészes csendben lévő ellenséget sejtették. Nem tudták már követni mennyit rohantak fölfelé, egyre meredekebb lett, az emelkedő, és ők egyre bizonytalanabban mozogtak. Egy újabb jobbkanyar után Pityu hirtelen megállt. Mivel elől futott Balázs, és Zoli nekirohantak, és elsodorták. Az esésük robaja kiabálás, az elejtett fegyverek csörömpölése úgy tűnt kilométerekre elhalhatsz a visszhangos alagútban. Amikor nagy nehezen megállapodtak a földön, és lihegtek egy sort, néhány szemrehányó pillantást küldtek Pityunak, aki éppen úgy megütötte magát, éppen úgy köpködte a port, mint ők. Mielőtt megszólalhattak volna, Pityu hátrébb tuszkolta őket.

- M... miv... mivann? - kérdezték tőle zihálva. Pityu meg sem tudott szólalni, csak előre mutatott. A mutató újat követve megpillantott két alakot a folyosó egy távoli pontján, ahogy a falnak dőlve ücsörögtek. Innen is jól látszott, hogy tartanak valamit a kezükben, alighanem fegyvert. A megállásuk robajára legalábbis fel kellett volna ugraniuk, de meg sem mozdultak. A távolból zörejek hallatszottak. Közeledtek az üldözők, egyértelműen. Rövid néma töprengés után a kitörés mellett döntöttek, kiugrottak a kanyarulat mögül, és lerohanták a két ücsörögőt... Nem lőttek, arra nem volt szükség. Az a két ember olyan régen halott volt, hogy a csontjaikat már csak az egyenruha és a felszerelés megmaradt részei tartották egyben. Az egyenruha feketéje megfakult, a gombok, csatok megzöldültek. Pityu közel hajolt az egyik koponya vakon bámuló szemüregéhez. A megfakult jelzéseket nézegette.

- Németek - állapította meg. - Mégpedig az SS.

Balázs és Zoli vegyes érzelmekkel álltak a halottak felett.

- Hogy kerültek ezek ide? - lihegte Zoli, a nyakában a távcső szakasztott úgy mocorgott, mint egy ideges ölel.

- Ki tudja azt? - Hallotta a választ, de mást is. A távcső egyre erősödően sürgette, hogy hagyja a fasisztákat, meg a társait is, és azonnal adja vissza őt a jogos tulajdonosainak! A tárgy már korántsem elbűvölő hölgy volt, hanem rikácsoló démon. Fúriaként kezdett üvöltözni vele. Olyan volt, akár egy rémült dezertőr, aki most szembesült tetteinek várható következményeivel. Hisztérikusan visongott, fenyegetőzött, győzködte, olyan hangnemben, ami valamiért egy becsinált párttitkára emlékeztette. A szöözöntől nem is hallotta, mit mondanak a társai, pedig fontos lehetett, többször ránéztek az egyértelműen várva. Ő szédülten bólintott, bár azt sem tudta miről van szó. Félig süketen, megzavarodva már-már engedelmesskedett az idegbeteg pártagitátorrá vált hangnak, amikor ismét a csontvázakra nézett. Főleg az egyik vonzotta a tekintetét, belenézett az üres szemüregbe, és furcsa sziszegést hallott, ami nem volt kellemetlen... sőt, ellenkezőleg! Valahogy megnyugtató, mi több bölcs volt!

- Ha engedelmesskedsz neki, te is a mi sorsunkra jutsz!

Súgta neki ez a sziszegő, károgó hang. Zoli menten úgy érezte magát, mint aki lékbe pottyant. Egy jeges kéz szorongatta a torkát, a szíve elszibbadt, és kínlódva próbált vért pumpálni az agyába. Egyszeriben látta magát, ahogy ott áll az oroszok gyűrűjében, átadja a látcsövet, aztán lepuffantják, és itt bomlik el a németek mellett. De egy másik látomás is megröghanta, amiben életben maradt, cserébe elárulta a többieket. Fuldokló iszonyattal „nézte” az alternatív jövőbeli önmagát, amint a vesztőhely udvarán végignézi két társa akasztását, majd „önkritikát gyakorol”, aztán tanulmány ír az MSZMP KB Párttörténeti Intézete 3 kötetes kiadványába, melynek ez lesz a címe: „Az ellenforradalom Magyarországon 1956” A megjelenés éve: 1958! MSZMP KB? Egyszerre volt ismeretlen, és nagyon is ismerős ez a rövidítés...

- Nem kell, hogy ez legyen a sorsod, állj ellen!

- A halott német szolt hozzám! - ismerte fel borzadva, mostanra elege lett a kísértetekből-démonokból, bár ez minden kétséget kizáróan segíteni akart. A reszelős hang nyomán vészjt jósló csendben lett a látcső, most már alattomosan fojtogató kígyónak, gonosz vérszívónak érezte a nyakában. Megrázkódott, és iszonyodva letépte a nyakából a látcsövet. A következő pillanatban Pityu előre mutatott.

- Ott van a kijárat! - kiáltott fel, és ők is meglátták. Fény szűrődött be a folyosó távoli végén.

- Nyomás! - adta ki a parancsot Pityu. Zoli reszketett, és izzadva ájuldozott. A távcső hörögve követelte tőle, hogy induljon visszafelé, visítása fülsértő sikollyá vált, amikor letépte a nyakából.

- Mire vársz? - kérdezte tőle idegesen Pityu, miközben a már elviharzott Balázs után nézett. Zoli lassan, kínlódva a fülsértően üvöltöző távcsövet, a halott német ölébe ejtette. A műszer átható sikolyt hallatott, és elnémult. A tudata lassan tisztult, közben Pityu rángatta olyasmit ordibálva az arcába, hogy ne most akarja már leróni a kegyeletét a város hős védőinek! Magához tért, és megpillantott a múmia mellett néhány hosszúkás tárgyat. Gondolkodás nélkül két marokra kapta és Pityu orra alá dugta. Pityu ugyanúgy elnémult, akár az előbb a látcső. Ahogy a szemébe nézett, félelmet látott benne. Igazából ekkor fogta fel, mi is tart a kezében: nyeles gránátokat, egy tucatot!

- Itt a helyzet kulcsai... nesze! - ezzel a kezébe nyomta a köteget, és ő maga is felkapott még párat. Pityu krárogott valamit, és óvatosan megvizsgálta a robbanószerkezetet.

- Neked adták mi? - kérdezte amikor megjött a hangja. Semmi gúny sem volt a kérdésben. Bólintott.

- Köszönöm! - hallotta a fejében az előbbi mély sziszegést. A távcső halotti csendben volt, mintha sosem beszélt volna. Tudta, ha eltelik majd egy kis idő kételkedni fog benne, hogy valaha is szólt hozzá. Egy pillanattal később Balázs után loholtak. A társuk már a kijáratot borító laza törmelékét bontotta lázas igyekezettel. Úgy tűnt valakik, régen megpróbálták betemetni ezt a kijáratot, de nem igazán sikerült nekik, az idő kikezdte a torlaszt. Ők is nekiestek, és pillanatok alatt mindannyian földesen, koszosan ásták kifelé magukat a törmelékben. Közben érzékelték, ahogy a távolban, a hátuk mögött az üldözőik megérkeztek a német múmiákhoz. A nagy találkozás szinte kézzel érinthető feszültség hullámokat keltett. Grísáéknak nem volt ínyére a randevú, még lőttek is ijedtükben.

- Régi ismerősök, ha találkoznak! - gondolta kajánul Pityu, de közben még elkeseredettebben ástak, mert úgy érezték mintha csak háromlépésnyire lennének az eseménytől. Az izgatott hangok kavalkádjából tisztán kivették a „fasisztu, konyec” szavakat, a többi kóosz. Forrón remélték, hogy a krautok elég időt szereznek nekik. Zoli ismét meghallotta a távcső hangját, zavarodott volt, mint egy csapodár nő, aki visszatér a régi kedveséhez.

- Itt vagyok, visszajöttem hozzátok! - dorombolta... vajon halották az oroszok egyáltalán? Balázs viszont távoli fegyverrohogást hallott, amikor kidugta a fejét a szabadba. Nagyot rikoltott örömeiben, és már húzódkodott is fel. Az üldözők abbahagyták közben a csontvázak vizsgálgatását, és közeledtek. Pityu és Zoli szinte repültek kifelé a lyukon. Balázs csak most vette észre mi is van náluk. Elbűvölten bámult, nem kérdezte honnan vannak, azt se, hogy mire készülnek. Pityu és Zoli összefogtak 4-4 gránátot, kettőt meg odadobtak Balásznak, aki kissé komikus rémülettel kapta el őket. Körbeállták a lyukat, és megragadták a karikákat.

- Háromra! - vezényelt Pityu. Feszülten figyelték, ahogy mozgolódás támadt alattuk. jellegzetes súrlódó hang a leguruló, morzsolódó törmeléké, és a nehéz csizmák dobogó zaja. Pityu acélidegekkel még várt egy kicsit, közelebb engedve az üldözőket, aztán számolni kezdett:

- 1-2-3 most!

Egyszerre rántották ki a zsinórokat, és vad gyorsasággal dobták be a gránátokat. Balázs kissé pánikban, Zoli hideg precizitással, Pityu szinte nemtörődöm lazasággal.

- Csak működjenek! - fohászdogott magában Zoli. Működtek. A krautok gyilkos szerszámai működtek. Még hallották a rémült ordítást:

- Gránát, gránát!

Egyszerre mély, dobhártyarepesztő dördüléssel megemelkedett, majd beroskadt a talaj. A fiúk hanyatt hemperedtek, félig esve a lökéstől, félig szándékosan arrébb gurulva, miközben föld és kőzárpor hullott rájuk. Vakon és süketen feküdtek egy darabig, de lassan elhatolt hozzájuk a városszerte dúló harcok zaja. Szerencsésen visszaérkeztek hát, a földalatti háborúból, a felszínbe. Porolva magukat föltápáskodtak, és a jókora bemélyedést bámulták a domboldalon, a bejárat helyén.

- Az életbe nem lehet itt többé lejutni! - állapította meg Pityu. Bár a többiekben felmerült a halovány kétely, Zoliban pedig erősen élt a gyanú, hogy az elvtársak, vagy bárki, aki a környéken jár, tudni akarja majd mi van odalenn, de az már nem az ő problémájuk.

- Egy darabig biztosan, és ki se! - tette hozzá kissé szkeptikusabban Balázs. A fiúk elindultak lefelé a domboldalon, aminek egyik oldala most behorpadt. A fejük felett még szállt a por, és füst, és ahogy lassan leülepedett ők ebből a ködfüggönyből léptek ki a „normál” felszíni életbe. Csak most eszméltek rá, milyen sokat

mentek a föld alatt. A harci zaj letről-elölről jött, nekik a bal kéz irányából, ők pedig a magasból tekintettek le a városra. Végre felfogták hol is vannak.

- Átjöttünk a Duna alatt? - kérdezte izgatottan Balázs. Pityu bólintott.

- Budán vagyunk!

A domb aljánál egy utca kezdődött, rendezett portákkal, villákkal. Szájátva, a fegyverük szorongatva lépdeltek. Még sosem látak ilyen házakat, még sosem jártak ilyen helyen.

- Kik laknak itt? - kérdezte cérnavékony hangon Zoli.

Pityu felnevetett, gúnyos-bölcs nevetéssel, amibe ironia, és sóvárgás vegyült.

- A magyar népköztársaság bölcs irányítói! - válaszolta, és kiköpött.

Zoli fejcsóválva bámészkodott.

- Mi sosem fogunk ilyen helyen lakni. - állapította meg nagy bölcsen, amitől még szélesebben kezdett vigyorogni Pityu.

- Bravó, kapsz cukorkát!

Ezen már mindannyian nevettek, felszabadultan, ahogyan csak a nép egyszerű, nincstelen fiai tudnak a gazdagokon.

- Kezeket fel! Mit kerestek itt?

A hátuk mögül felharsanó arrogáns kiáltás úgy söpörte el a jókedvüket, akár a szél a faleveleket. Megpördültek, és megpillantották a két őrt egy cifra kovácsoltvas kapu előtt. Az egyenruhások ekkor megpillantották a fiúk fegyvereit. A sajátjukhoz kaptak, de elkéstek. Sortűz dördült, és a két egyenruhás poszt felkenődött a cirádás kapura, majd egy nyikkanás nélkül elterültek a földön.

- Az anyátok úristenit! - sziszegte Pityu. Egy pillanatig még álltak ott, aztán feszült arccal elrohantak. Egy hamuszürke, becsinált tekintet bámult utánuk, az egyik ablakból. Rohantak. Elegük volt az ávósokból, az oroszokból, a kísértetekből-látomásokból, és érzetekből, a démonikus tárgyából, katakombákból, és börtönökből. Még a harcoktól is megcsömöröltek egy kissé. Sejtették, hogy lövöldözésben azért még lesz részük. Erre hajlandóak voltak, harcolni. Segíteni fogják a felkelést, mert egy valamire vágytak, de nagyon:

SZABADOK AKARTAK LENNI!

Epilógus: 20 évvel később, Magyarország, Budapest

Éjjel 11 múlt. A kiadó szocreál épületében már régen minden zaj elhalt, mindenki hazament, csak az éjjeliőr szunyókált a fülkéjében. Az épületben csak egy helyiségben égett a lámpa, halvány fény az éjszakában. Az igazgató tartott hosszú műszakot, már mindenki hozzá szokott ehhez. Szobájában vágni lehetett a füstöt, előtte kéziratok halmozódtak, ám ő nem azokat olvasta. Már végzett velük, némelyikkel szó szerint: nem javasolta a megjelenést, vagy változtatásokat kért. Az épület csendben ázott, elmerülve abban akár egy döglött cet. Az igazgató átható, világoszöld szeméit egyetlen vaskos dossziéra szegezte. Még nem nyitotta ki, helyette cigarettára gyújtott. Ez volt a megszokott rituálé: iratcsomó kivesz a trezorból, miután akkurátusan félrerakott minden irodalmat. Elhelyez középen, és elszív egy cigarettát. Csak utána nyit ki. Betéve tudta a tartalmát. Ez volt a titkos szenvedélye, a múlt maradványa, abból az időből, amikor még sűrűn nyitogatott hasonló anyagokat. Ez a dosszié azonban csak a külalakjában hasonlított amazokhoz, teljesen a saját gyűjtése volt. Esetek sorjázta a lapjain, nagyjából megfajított büntények, különös históriák az elmúlt időszakból, rejtélyek, amik nem derül-

tek ki. Nem volt benne biztos, hogy mind kriminalisztikai eset, bár az állam védelme szempontjából föltétlenül. Volt, amelyik csak egy lap volt, azon is csak fél oldal, rögzítendő egy eseményt. Voltak olyanok is, melyek nagyobb terjedelemmel bírtak. Megfigyelte már rég, hogy minél hosszabb egy leírás, annál kevésbé adódik rá az elhárítói-nyomozói rutinnal adható felelet. A nyomozói tevékenység közben egyre szaporodó információk minden esetben nem érthetővé, felgöngyölíthetővé, hanem összetettebbé, nem egyszer értelmezhetetlenné tették az eseteket. Ezért kaptak helyet ebben a gyűjtőben. Elnyomta a koporsószeget, és kinyitotta a fedelet. Elmélyülten lapozgatott, mintha most látná először az egészet. Ez is egy módszer volt, volt már rá precedens, hogy az unalomig ismert tényeket sikerült új szemszögből megközelítenie... igaz magyarázatot nem adtak e sikerek, csak újabb kérdéseket vetettek fel. De ez volt a szenvedélye, lejegyezte az új meglátásait. Azzal az aprólékossággal, ami a kiadói tevékenységének ismérve volt. A féoldalal esetek voltak az abszolút reménytelenek, az információk hiányossága miatt, a bővebbek, amiken érdemes volt lamentálni. Futólag belelapozott több feljegyzésbe, és közben fanyarul somolygott. Ha az itt összegyűjtött adatokat valaki másnak is megmutatná, a Lipótmezőn kötne ki. Volt itt minden, hajmeresztő esetek sorjázta. Ami sokszor felbosszantotta, az „a repülő csészéaljokról” szóló beszámoló. Többször elhatározta már, hogy kislejтеzi az aktából ezeket az oldalakat, de helyette a dosszié elejére tette. Bevallottan azért, hogy mihamarabb túlessen ezek átlapozásán, és a bosszúságon. Elvégre a fejlett szocialista társadalmakban nincs szükség az ilyen dekadens nyugati típusú csodavárásra. Csakhogy a beszámoló mindegyike kapcsolódott valamilyen módon az ellenforradalomhoz, éppen ezért tette ide azokat ahelyett, hogy kidobta volna, mint értéktelent. Az általa vezetett cég nem, de a Kozmosz foglalkozott ezzel a témával. A Kuczka által szerkesztett „Galaktika” egyik számát, a 22-est figyelmesen elolvasta, bár émelygett a témától. Viszont talált benne érdekes szellemi kiindulópontokat. A 22-es ott volt a trezorban, de most nem vette elő. Meggyőződése volt, hogy a „zöld emberkék” a CIA fedőakciója, és a téma magyarországi felbukkanása, főleg 56 októberében-novemberében ekként kezelendő. A szovjet elvtársak is ezért foglalkoznak a témával, ez egy elhárítási kérdés, nyilvánvalóan. Ingerülten lapozott tovább a soron következő kísértethistóriára, vámpírok, más dimenziók ősi istenei... sóhajtott, a világforradalom legfontosabb céljainak egyike, hogy mindezt örökre eltüntesse az emberi tudatból.

Az egyik legzavaróbb ilyen „élőhalott” história a pártház elfoglalásához kapcsolódott. A sírból kikelő hulláktól először röhöghetnek támadt, egészen addig, amíg meg nem tudta, hogy a pártház

udvarán állítólag eltemetett fegyveres bandita volt az egyik. A járkáló hullák létezését képtelen volt elfogadni, valószínűleg nem is halt meg az illető. Azt a beszámolót pedig, mely arról szólt, hogy a dobogókőnél egy ilyen „hulla” a téli napfordulón visszanyerte a kitépott szívét, egy perverz rémhírnek tartotta, amit az Őz a csodák, csodája című kapitalista rémmese ihletett. Nem is foglalkozott volna vele, ha nem lett volna a nyugtalanító motívum a kitépott szívről benne, amit állítólag a „bűnös” visszanyert. A „bűnös” alatt persze a források egyértelműen egy ávéhást értettek. Egy olyan országban élt, amely zsigerből elutasította a szocializmust, és a tudatba, hogy kisebbségben van, már régen beletörődött. Ennek ellenére nyugtalanította a szív motívum. Az ügy egy másolattal kezdődött, egy stencilezett több oldalas dokumentummal. Az eredetit fóliába csomagolva tartotta a trezorban. Ezt az tette szükségessé, hogy a lapokon mindenféle csúf foltok voltak, melyek szerves eredetéhez egy szemernyi kétség sem fért, és bár kiszáritották, még mindig szaglottak. Aki írta finoman fogalmazva se volt a helyzet magaslatán, de azt nem hitte el, hogy egy járkáló hulla lett volna. Inkább egy perverz gyilkos, aki áldozata testnedveivel írt. A folytatás egy tanúvallomás volt, de nem szemtanúé. Ezt is szerette átlapozni, mivel egy úgynevezett „paranormális képességű” egyén „transzban” előadott lila göze volt. Amiért mégis itt tartotta az volt, hogy a stencil, és a transz egymást kiegészítő egésznek tűntek, még akkor is, ha sületlenség volt az egész. A legzavaróbb, és az ügy leghomályosabb pontja egy fénykép volt. A pártház ostromával foglalkozó nyomozati anyagból másoltatta ki. A képen senkit sem lehetett felismerni, így csekély bizonyító erővel rendelkezett. Csak egy alak nézett a kamerába, legalábbis úgy tűnt. Ő azonban elmosódott volt, nyilvánvalóan mozgása közben kattant a fényképező. Az alak távolodóban volt, és visszanezett. Nagyítóval is többször megvizsgálta már a képet, és az a meggyőződése alakult ki, hogy a kép azért sikerült rosszul, mert aki fényképezett megijedt. Megrettent az arctól, ami a képen homályos volt. Annál jobban szerette volna tudni, hogy ki ő...

A másfél lapos feljegyzésnél, ami következett, kicsit hosszabban időzött. Ez az eset az egyik kedvence volt, mindössze egyetlen kiinduló nyom volt, az viszont letagadhatatlan: egy pár másodperces filmfelvétel, amelyen a Volkswagen típusú autó repült. Ez önmagában maximum furcsa lett volna. Amiért ez nem csupán rejtély, hanem elhárítási ügy, hogy a repülő autóból horogkeresztek hullottak! Csodálkozott rajta, hogy az eset nem vert fel nagyobb port a szakmában, mélységes hallgatás övezte. Ő is csak úgy szerzett róla tudomást, hogy egy nyugati fedésben végrehajtott akcióban hozzájutott ahhoz a filmdarabhoz. Hiába kutatott más források után, semmit sem talált, csak a filmrészlet, és a saját elemzése volt az összes anyag. Pedig még az „ad acta” ügyek részlegén is kutatott.

A mai éjszakán a Rózsadombi kettős gyilkosságon akart töprengeni. Az esetet már lezárták, mint megoldatlant, illetve részeit felhasználták koncepciónak más ítéletekhez... meglehetősen gyöngécske eredménnyel. Két kommunisztát ölték meg '56 októberében ott, és akkor. Z. B. hadnagyot, és K. F. őrnagyot lőtték le az ellenforradalmárok, akiket egy szemtanú látott, SZ. J. elvtárs, akinek a védelmét látta el a két tiszt. Az elvtárs már meghalt, de előtte neki is részletesen elmesélt mindent. A három fiatal férfi eltűnt, vagy megszöktek, vagy meghaltak, nem akadtak a nyomukra. Újabb cigarettát gyújtott meg, és olvasott, nagy figyelemmel, bár kívülről tudta az egészet. Azóta már többször is volt a helyszínen, mivel hivatalosan nem túrták fel azt a dombot, ő is csupán nézegethette azt a fűvel benőtt horpadást az oldalán. Az ügy kezdetben csak ebből állott: három suhanc lelőtt két tisztet, de alaposabb kutakodás után az egész kezdett egyre furcsább lenni, és vékony

hajszalereket növesztve összekapcsolódott más tényekkel. Ha lehet hinni J. elvtársnak a suhancok a domb alól jöttek fel. Először furcsának tartotta, hogy erre nem voltak hivatalosan kíváncsiak. Aztán kiderült, hogy ott volt valami lejárát, amit a háború után sietve betemettek. A betemetés okát nem sikerült megtudnia, illetve csak egy nevetséges babonát hallott: kísértetek járnak ott. Amikor megpróbálta elképzelni, ahogy Rákosi utasítást ad egy földalatti kísértetbarlang, vagy odú betemetésére, elmosolyodott, róla sok minden köztudott, az is, hogy kemény materialista volt. Ugyanakkor nyugtalanítóan tartotta magát a kísértet. Úgy vélte ez valami fedőtörténet, egy rémhír, amivel ellepleztek valamit. Hogy mit, azt a két tiszt miatt lenne érdekes megtudni. Elsősorban azt, hogy hová vezet a lejárát? Ezen a ponton mindig meg kellett küzdenie a múlt démonával, a saját raboskodásának kálváriájával. A pincebörtön. Ő volt ott, de hivatalosan persze sosem létezett az a hely. Nagyjából sikerült kitörölnie az ott töltött időt, az emlékezetéből, egyszemélyes papíros figurákká váltak az álmaiban. A furcsa érzet, hogy a suhancoknak köze van ahhoz a pokolbéli helyhez, nem hagyta nyugton. Főleg, amióta van egy tanúvalomása 25-éről, a Kossuth-térről. A három fickó személyleírása, akik berohantak, nyomukban egy tucat szovjet katonával valami lejárón, nyugtalanítóan egyezik a Budai gyilkosokéval. Ő nem tudta hol volt a lejárát, amikor levitték oda, nem volt abban a helyzetben, hogy megfigyelje. Persze van több lehetséges lejárát jelöltje is. Az egyik a pártház pincéje, bár őt biztosan nem ott vitték le. Talán ezért olyan fontos neki ez a kísértet ügy, hogy a sajátját elűzze.

Lassan, megfontoltan lapozta át a sűrűn teleírt lapokat, közben pörgette magában a saját élményeit. Az 1956-os év ősze megváltoztatta a szocializmust. Hú maradt az elvekhez, eszmékhez, és látta, tudta, hogy változnak a dolgok. Aggódott, és minden erejével megpróbálta feltartani a munkáló erőket, de azt is érezte, ahogy mindörökre megváltozott az a kommunista gondolatkísérlet, aminek híve lett egyszer rég. Tudta, hogy mi az oka, '56, és '68. Nem volt hülye, és elvakult, de remélte, hogy ez nem a végjáték, hogy van egy út, ami járható, és nem vész el annyi erőfeszítés a semmibe. Mindig nehéz szívvel lapozgatta az iratanyagot. Itt csak az esethez közvetlenül tartozók voltak, a más ügyekben felhasználható változatokat külön tárolta. Kivette innen, mert zavarta a töprengésben. Ma is csupán töprengeni akart. Ez általában abból állt, hogy csak bámulta a feljegyzéseket, és magában mormolva, fejből „olvasta” fel. Megrágott minden szót, időnként még a hangsúlyt is áthelyezte, ahogy halkán felmondta, mintegy verbálisan szemszöveget váltva. Mivel ez volt az egyik vesszőparipája, csak ritkán kellett belenéznie az anyagba egy-egy pontosításért. Abbahagyta a halk mormolást, nem volt tudatában, hogy úgy festett, mint aki imádkozik, rövid szünetekkel. Eszébe jutott egy nem régi jelenet. Október 23-án szerkesztőségi értekezletet tartott, amikor a tanácskozás közepén berontott a helyiségbe a drámaíró-részeget - és éltetni kezdte a forradalmat. Számos éjszaka ült már itt azóta, lapozgatva a gyűjtőt, és többször azon kapta magát, hogy mosolyog a kis incidensen. A szerkesztőbizottság tagjainak döbbsent, rémült, és műfelháborodott arcain. Mert azonnal kiszúrta, hogy nem az írótól, és felszólításától rettentek meg, hanem attól, hogy mit fog ő tenni, és ehhez képest kell majd nekik reagálniuk. Hogy biztosan jól reagáljanak! A „felháborodás” tehát neki szólt, afféle „itt vagyunk elvtárs, veled vagyunk elvtárs, micsoda

provokáció elvtárs... csinálj már valamit elvtárs, mert mi becsináltunk! A régi időkben az a tétova tanácsstalanság, a „na most mi legyen” elegendő lett volna egy szigorú belső vizsgálat okának. Ő pedig fokozta a már komikussá váló rémületüket, midőn a részeg író invitálását, hogy: „igyunk a forradalom emlékére!” elfogadva, meghúzta a feléje nyújtott whisky-s üveget. Amikor az író néhány hasonlóan súlyos, provokatív megjegyzés után becsapta maga után az ajtót, végignézett az elvtársain. Majdnem elnevette magát rajtuk, mert a tanácsstalan döbbsent rémületben ücsörgőket, kivétel nélkül be lehetett volna zsuppolni egy kihallgatásra. A súlyos csöndet ő törte meg, mintha mi sem történt volna folytatva a mondanivalóját. Senki sem sejtette, hogy csupán az évtizedes rutinnal magába sulykolt fegyvelmezetség mentette meg egy súlyos bakitól. Az író távozása után majdnem az aktája anyagát kezdte felmondani a szerkesztőségi téma helyett! A lélegzetvétele, és a folytatás közötti rövid csönd nem hatásszünet volt, hanem váltás a rózsadombi gyilkosok-kísértetek témáról, az értekezlet anyagára! Újrakezdte mormolni a leírtakat. A kedvenc játékát üzte, egy-egy bekezdést a magyar kiejtésről áttolt angolos éneklőre, franciászszós hadarásra, majd németül harapdálta, hogy végül „oroszosítva” fejezze be. Bár ezen éjszakán semmi új nem jött át, mégsem érezte haszontalannak a rászánt időt, ami mikor letelt, bezárta a páncélszekerényt, és hazament. A hideg levegő felfrissítette, de nem üzte el a furcsa gondolatot, ami a „zsolozsmázás” közben egyszer csak eszébe jutott: vajon milyen lesz a szocializmus kétezerben? Nyomasztónak találta már a kérdést is...

1986... '89... '94... '99...2000... a hódész mélyén

Az egykori kiadó ott állt a folyóparton, hitetlenkedve. A ladikos őt várta. Ami megmaradt még a személyiségéből, szomorúan, és lemondóan állapította meg, hogy minden, amiben hitt hamisnak bizonyult, és minden erőfeszítése hiábavaló volt. A műve eltűnt, az idea életképtelen. Az egykori patronáltak megtagadták. Sőhajtott, és az örvénylő vizet bámulta. Valószínűleg tényleg jobb lesz elfelejteni az egészet... Meg sem történt...

Dorchadas krónikák - Ébredés

Dearadhain Dorchadas a vámpír krónikái

(Írország, 1462)

S ébredtem új létemnek hajnalán,
Nem tudván, mostantól mi várhat rám.
Újszülött, levegőért kapkodok,
S rájövök, nincs is szívem, mi dobog!
Döbbenet, tegnap éji emlékek,
Meghaltam, s elveszett minden vétek,
És minden erény, mi bennem élhet,
Nem élek, nem szeretek, nem félek!

“Lelkedre angyalok vigyázzanak!”
Hallottam, hogy a rögek hullanak.
“Dorchadas, testvér, az Úr vár reád!”
De az éj az, mi rám új köpenyt ad.
Feketét, nemest, akár gyilkosom,
A halál éjszín lélekként oson.
Azon az éjen hittem, ez a vég,
Ugyan, mit tehetne értem az ég?!

Fekete angyalként állt előttem,
“Dearadhain, kedves, nem kell félni tőlem!
Nem kérek, csupán egyetlen csókot,
Nem kell a pénzed, sem ezer bókod!
Csak csókolj, étellel, szenvedéllyel,
Míntha ez lenne a végső éjjel!”
S hús ajkak érintették nyakamat
Vérbe fojtva végső sóhajomat.

Temetés. Halvány emlékkép csupán,
Mint álom tűnt el ébredés után.
Állok az éjben, “Dorchadas kripta”
El kéne nyeljen, de sírom nyitva.
Gyermek, kinek új az egész világ,
Halott, kit éhe föld alól kirág.
Szemfedőm ingem alá rejtem el,
Az élet már csak ennyit érdemel.

Hallok. Férgék holtakat rágnak.
Látok. Felém nyúlnak az ágak,
Éjfénybe bújva árnyak kísértnek,
Szagok, kifolyt vértócsák megérnek.
Szívem nem dobban, de éhség gyötör.
Hajt a vágy, noha nem vár több gyönyör.
Az éjjel eltölt magához vonzva,
Új szeretőként szenvedélyt hozva.

Lir Morlan

Érzetek

Vágyakozás

Múló pillanat
a szenvedély
lángjainak
hamvai közt.

Feledés

Egy hosszú, mély
légzés, mely
felemészti az
emlékezetet.

Légzés

Rövid és hosszú
szünetek válto-
kozása a végtelen
univerzumban.

Képzeltetés

Kusza játékok
bolondos tánca
az elme rejtett
szegletében.

Érzés

Fakó és színes
árnyékok násza
az asztrális fény
tengerében.

angyalka146

A múlt poharába

kimondtam minden szót
elmondtam minden imát
a holnapok ízét mégsem
érezem
a méreg ízű múlt
poharamban
keserű a jelen

Tordai Gábor

A lét hétfője

Valami más, valami ősi új borzong fel bennem,
valami kristályzuhatag, valami végzetetlen,
árva érből feltörekvő tavasz habzása,
lubickoló öskáoszok harmóniája.
Tudni nem lehet, mi ez és mi lesz, mégis van,
valós, lüktető, akár a megfoghatatlan;
talán a lét hétfője ez - nem tudhatom,
talán holnap a bütrombitát fújhatom,

Ég alatt, Hegy mögött

Ég alatt, Hegy mögött
Láttalak, és nap sütött.
Ég alatt, Hegy mögött,
Magot hozó fű között...

A ló patája megtipor,
Áradó víz elsodor.
Látlak-e még valahol?

Ég alatt-e, Hegy mögött-e,
Magot hozó fű között-e?
Ég alatt, Hegy mögött
Kereslek, és mennydörög.

Kétvirág

Valaha

Érzem—e még valaha, hogy
rám ragyog a nap sugara?
Érzem—e még valaha, hogy rám kacsint az
esthajnal csillaga?

Nem tudom, érzem-e még, hogy a
szél nekem mesél.
Vajon hallom—e még valaha, hogy
rólam szól valaki dala?

Vajon csillog-e még az arcom
a hold fényében?
Vajon eltakar—e a sötétség
a rettegésben?!

A madarak csiripelését vajon hallom—e még?
A méhek táncát vajon látom—e még?
Vagy süketen, vakon kell már élnem?!
Tompá fejjel várnok, hogy lebegjek a széllel?!

Érzem—e még a patak frissességét?
Érzem—e még valaki simogató kezét?
Vajon súgja—e még valaki a fülembe,
hogy ne menj el, maradj itt örökre...

macika

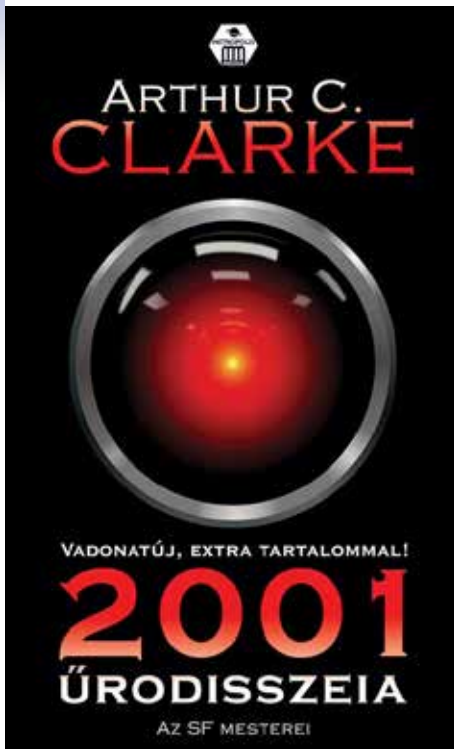
de a Ma letaglózó, tobzódó varázsa
az idő víztükrén el-elynyúló arcúja.
Nem csak mulandó, fals-szép életézés ez,
olyasmi, mit a lélek hirtelen érez,
biztos, higgadt hömpölygő részegséggel,
éj lesz a napból, napból pedig éjjel;
bizonyos a tudat, hogy élnetek,
kezemben dajkálom, mégis lebeg;
ez a valami, mi új, mi képtelen -
köszönöm Fent és Lent azt, hogy létezem.

Csillangó

Arthur C. Clarke: 2001. Űrodisszeia

Ismét megjelent a 2001. Űrodisszeia, Arthur C. Clarke egyik legismertebb, legsikeresebb regénye, a Galaktika Fantasztikus Könyvek sorozatban, a Metropolis Media gondozásában. A mára már négyrészesre nőtt történet epikus első kötetét most megújult kiadásban és különleges plusz tartalmakkal kiegészítve tarthatja kezében az olvasó.

Vajon lehetséges, hogy az emberi civilizáció fejlődése az ősidőkben idegen lények beavatkozása nyomán indult el? És ha igen, mi lehetett a célja ezeknek az idegeneknek?

A 21. század űrhajósai a Naprendszer felfedezése során földönkívüliek nyomaira bukkannak. A lelet egészen új megvilágításba helyezheti Földünk történelmét. Ezért egy maréknyi kutató az emberiség legfejlettebb mesterséges intelligenciájának társaságában expedícióra indul az óriásbolygók felé, hogy választ keressenek a felvetődött kérdésekre. De amit ott találnak, az a legfantasztikusabb elképzeléseiket is felülmúlja.

Arthur C. Clarke és Stanley Kubrick 1964-ben elhatározta, hogy elkészíti minden idők legjobb SF-filmjét. Négyévi munkával valósult meg a 2001. Űrodisszeia, és ma már bátran állíthatjuk, hogy a végeredmény mérföldkő lett a zsáner történetében. És Clarke „melléktermékként” íródott regénye is bekerült a klasszikusok panteonjába. A legismertebb SF-könyvek között tartják számon, három folytatása született, és – méltán – legendává vált a maga nemében.

Ezt a legendát most új kiadásban adjuk az olvasók kezébe, megőrizve Göncz Árpád eredeti, veretes fordítását, de olyan különleges plusz tartalmakkal kiegészítve, amelyek most jelennek meg először magyarul: egy megemlékezéssel, egy, az ezredfordulóra készült előszóval, valamint a regény egyik forrásnovellájával!

Letölthető könyvrészlet:

<https://www.scribd.com/doc/259995575/2001-%C5%B0rodisszeia-reszlet>

A 2001 Űrodisszeia akciós áron megrendelhető a Galaktikabolt.hu webáruházban:

http://galaktikabolt.hu/termek/arthur_c_clarke_-_2001_urodisszeia.html

Márciusban újra a mozikba került Kubrick klasszikus filmje. Aki jegyet vált rá, 35% kedvezménnyel vásárolhatja meg a könyvet, vagy az új kötet megvásárlása után 35% kedvezménnyel nézheti meg a filmet.

Jean Ray: Kárhozott istenek

Megjelent a Galaktika Fantasztikus Könyvek legújabb kötete, Jean Ray Kárhozott istenek című regénye, a Metropolis Media gondozásában! Az eredetileg Malpertuis címet viselő alkotás a klasszikus fantasztikus irodalom egyik korai mesterműve, a szerzőjét sokan H. P. Lovecraft-hoz hasonlítják.

Gent városának egy eldugott utcájában áll egy hatalmas, baljóslatú villa, amely a környékbéli csak úgy emlegetnek: Malpertuis, a gonosz háza. Lakója különös vénember, aki a mendemondák szerint több száz éves, de immár közeledik életének végéhez. A pletyka úgy tartja, a házba nem e világi hatalmak vannak bezárva, és elszabadulásukat csupán a vénember varázsereje gátolja.

Quentin Moretus Cassave, az állítólagos varázsló azonban megírta végrendeletét, és most maga köré gyűjti családtagjait, hogy ismertesse velük annak tartalmát. Garantáltan nem mindenki fog örülni örökségének, sőt még hálát adhatnak az égnek, ha sikerül ép bőrrel elhagyniuk a hátborzongató villát.

A Jean Ray álnéven alkotó Raymundus Joannes de Kremer a 20. századi flamand irodalom klasszikusa, aki H. P. Lovecraftot idéző fantasztikus történeteivel vált világhírűvé. Élete fő művéből, a Kárhozott istenekből film is készült, Orson Wellesszel a főszerepben.

http://galaktikabolt.hu/termek/jean_ray_karhozott_istenek.html

